CLARK DARLTON

Válka čtyř velmocí

Knihovnička Perry Rhodan 171 *Přeložil Jan Rada*

Zvláštní pozemská komanda, složená z vědců, vojáků, odborníků a mutantů, která byla vyslána k rozluštění záhady červounů, utrpěla řadu politováníhodných nezdarů, než se čtyřem mužům z jednotek USO, vyslaným Lordem-admirálem Atlanem, konečně podařilo navázat kontakt s mladým červounem z planety Euhja. Ten vyzradil tajemství svého druhu a uzavřel s Pozemšťany spojenectví proti Bluesanům, svým „bohům," jak je nazývali, kteří opanovali velkou hvězdnou říši ve východním sektoru Mléčné dráhy a ohrožovali samotnou existenci galaktické aliance.
Bylo to riziko, uzavřít spojenectví se zrůdnou inteligencí planety Tombstone. Stačí říci, že červouni a jejich potomci, kovobylky, byli schopni zničit veškerý život v celých světech. Na druhé straně mocichtiví Bluesané, kteří je ovládali, představovali riziko ještě větší, spíše dokonce obrovské nebezpečí, protože jejich vesmírné lodi, opancéřované molkexem, byly nezničitelné.
Pozemšťané měli při budování své hvězdné říše štěstí. Ale v červenci roku 2327, kdy došlo k osudnému nedorozumění, které vedlo k válce čtyř mocností, je toto štěstí opustilo.
Průzkumná loď Explorer-5207 zamířila k soustavě Brulab-3. Hluboko v útrobách kulovitého obra o průměru pěti set metrů se rozhučely stroje a světelné výrony oznámily start. Řízení převzal automatický pilot a plukovník Hiesse si mohl v klidu zrekapitulovat události.
Soustava Brulab-3 byla neobydlená a tudíž vhodná pro osazení červouny. Jako optimální byla zvolena čtvrtá planeta soustavy, Trio, jejíž povrch tvořily jen skály a kamenité pouště. Proto loď Kostana přistála na Triu, aby tam vysadila červouna. Tam mohl v klidu naklást svá vajíčka a umřít. Z vajíček vylíhlé kovobylky tu měly dost potravy a tak bylo zajištěno, že životní cyklus tohoto opravdu podivného druhu nebude přerušen.
Potud bylo vše v pořádku.

Potom však přišlo volání o pomoc.
Spojovací důstojník EX-5207 zachytil tuto zprávu: „...přežil, ...zamořeno, ...ana zničena... Útok cizinců. Mají k dispozici vesmírné lodě... Přistát na této planetě..."
Zpráva byla okamžitě předána plukovníkovi a přes svou útržkovitost zcela dostačovala. To „ana" bylo bezpochyby koncem názvu Kostana. Cizinci přistáli na Triu a napadli Pozemšťany. Útok byl zřejmě překvapivý a loď byla zničena, protože jinak by zpráva byla vyslána vysílačkou z lodi a ne mnohem slabším minikomem. Někdo však přežil. Za této situace nebylo o čem přemýšlet. Přispěchat na pomoc bylo povinností.
Oznámit situaci na Zemi nebylo možné, protože nikdo neměl vědět, že se lodi Pozemšťanů pohybují v tomto sektoru Mléčné dráhy. Bylo to území Bluesanů. Ti se nesměli dovědět, že Pozemšťané poskytují pomoc červounům, které považovali za pouhé živočichy postrádající inteligenci a jednající ryze instinktivně. Vůbec netušili, jak inteligentní jsou tito tvorové s tak složitým procesem reprodukce prostřednictvím metamorfóz. Proto se plukovník rozhodl striktně přidržet Rhodanových pokynů a zakázal otevřený rádiový provoz, zejména prostřednictvím hyperkomu. Nebezpečí zaměření bylo příliš velké.
Volání o pomoc z Tria už bylo porušením zákazu, ale lidé ve smrtelném nebezpečí bez rozmýšlení ignorují zákazy. Hiesse víc trápilo, že právě on informoval posádku Kostany, že Brulab-3 není obydlen. Nyní však byla Kostana přepadena kosmickou lodí, která nejspíše pocházela z téže. soustavy. Plukovník věděl, že se dopustil trestuhodné nedbalosti. Měl provést mnohem důkladnější průzkum soustavy, ale tlačil ho čas. Poslední tři červouni měli zanedlouho zemřít, a proto bylo nutné vybrat jim planetu k osídlení co nejrychleji.
Nyní se volba ukázala jako chybná.
EX-5207 se pohyboval podsvětelnou rychlostí prostory Burlabu-3. Plukovník Hiesse byl rozhodnut, že pokud na cizince narazí, napadne je, ať jsou kdo jsou.
„Myslím, že bychom měli nejdříve obletět druhou a třetí planetu," řekl první důstojník, major Garryklu. „Pokud v této soustavě existuje život, pak nejspíš tam."
„Ne!" ostře to odmítl plukovník. „Pozemšťané na Triu jsou ohroženi a my nesmíme ztrácet ani sekundu. Na ty dvě planety bude čas

později. Proveďte mé rozkazy, majore."
Bylo to řešení čestné a humánní, brzy se však ukázalo, že chybné. Garrykii pokrčil rameny.
„Měli bychom aspoň informovat velitele Exploreru 318. Jestliže cizinci zničili Kostanu, znamená to, že disponují vyspělejší technikou než my. Možná budeme potřebovat posily. EX-318 by tedy měl vědět, kde budeme," navrhl po chvíli.
„Máte pravdu," připustil plukovník, „i když tím porušíme zákaz rádiového provozu. Použijte aspoň směrové antény, abychom minimalizovali možnost zaměření. Proveďte."
Major vyšel z místnosti, ale plukovníkovi nešel z hlavy Garrykliiův návrh. Bylo dost pravděpodobné, že na Triu už nenajdou nikoho živého. Muž, který žádal o pomoc, mluvil o zamoření, byl nejspíš ozářen a možná už mrtev. A oni nevěděli, jaká další nebezpečí je na Triu čekají. Nebylo tedy rozumnější skutečně začít od druhé a třetí planety?
Major se vrátil a hlásil, že spojení s EX-318 je navázáno. „Plukovník Tuchmann nám nabízí pomoc a přeje hodně štěstí," zakončil Garryklii.
„Myslím, že ho budeme potřebovat," zamumlal Hiesse a dodal: „Změňte kurz. Trio je teď za sluncem a my budeme míjet třetí planetu. Využijeme příležitosti a podíváme se, zda neobjevíme známky inteligentního života."
Major věděl, na co plukovník myslí: znamenalo by to, že předběžný průzkum zklamal a on je vinen zničením Kostany.
„EX-318 je ve vzdálenosti čtyř světelných let," změnil téma major.
Plukovník se však už napjatě díval na obrazovku, na níž se objevila třetí planeta. Namodralá atmosféra připomínala Zemi. Pevniny se uskupily kolem pólů, kdežto na rovníku bylo souvislé pásmo oceánů. Jak mi mohla uniknout ta podobnost se Zemí? ptal se v duchu plukovník. Planeta leží v „pásmu života", to jest ve vhodné vzdálenosti od svého slunce. Absolutně je ta vzdálenost v každé soustavě jiná, ale všude existuje.
„Výška deset tisíc," hlásil major. Loď už přešla na oběžnou dráhu a klesala. „Výška pět tisíc."
Planeta byla obydlena! Jedinou omluvou pro Hiesse bylo, že ho tvrdě tlačil čas.
EX-5207 stále klesal a zahájil automatický průzkum.
„Dva tisíce kilometrů," konstatoval major a zároveň z obranné

centrály přišel signál nejvyšší pohotovosti.
„Co se děje, Marfitzi?" zeptal se plukovník.
Výraz službu konajícího důstojníka na obrazovce videofonu prozrazoval velké rozčilení. „Planeta je obydlena, pane, vypustili proti nám raketu. Balistická střela! Za dvě minuty dosáhne naší oběžné dráhy a dojde ke kolizi."
„Zůstaňte v pohotovosti a vyčkejte dalších rozkazů!"
Marfitz přikývl, ale smrtelně zbledl. Garryklii měl viditelně lepší nervy. Především nastavil největší zvětšení na obrazovce. Teď byla jasně vidět města i menší osady a... „Kosmodrom! Jak jsme tohle mohli přehlédnout, to je mi záhadou," zamumlal Hiesse.
„Naše analyzátory pracovaly ze vzdálenosti deseti milionů kilometrů, pane, vždyť šlo o každou sekundu," snažil se ho uklidnit major. „Nemusíte si nic vyčítat..."
„Zbývá minuta!" hlásil kapitán Marfitz.
Střela se objevila i na jejich obrazovce. Malý lesklý bod, který se rychle přibližoval a zvětšoval. Dlouhá úzká raketa, pravděpodobně s atomovou hlavicí.
Hiesse se usmíval, když stisknutím tlačítka nastavil energetickou clonu. Od toho okamžiku byl Explorer odříznut od okolního světa a žádná exploze nemohla narušit jeho ochranu. Bylo zbytečné ničit nepřátelskou raketu.
Raketa a EX-5207 se střetly ve vypočteném bodu. Na obrazovce bylo vidět mohutný záblesk, jako kdyby vzplálo malé slunce, které však rychle zhaslo. To bylo vše. Explorer pokračoval nerušené po své dráze.
„Pokročilé stadium vývoje. Rakety s atomovými hlavicemi, kosmodrom...Jak asi vypadají?" zauvažoval major.
„Dozvíme se to později. Nyní naberte kurz přímo na Trio. Je nejvyšší čas, abychom se zabývali našimi lidmi tam, majore," rozkázal plukovník a vypnul ochrannou clonu.
Barel-Kut, velitel první základny na Triu, byl pevně rozhodnut cizince z kosmu zničit. Sám se boje s kulovitou lodí nezúčastnil, ale viděl, jak snadno se cizinci nechali zaskočit a přemoci. To bylo dobré znamení. Dosud však nikdo neměl tušení, kdo ti cizinci jsou.
Po desetiletích výzkumů se konečně podařilo nahradit rakety na kapalná paliva loděmi na atomový pohon. Všechny planety soustavy se tak staly dosažitelnými bez rizika. Čtvrtá planeta se zdála nejvhodnější pro různé experimenty. Na pořad dne se dostávaly cesty

k jiným hvězdám.
Čtvrtá planeta byla skutečně neobydlená a potvrdil se i předpoklad o bohatých surovinových zdrojích, ale než mohla začít těžba, objevili se tu ti cizinci. Přistáli se svou kulovitou lodí a přivezli jakousi nestvůru, kterou umístili v jeskyních na úpatí hor. Jejich počínání nedávalo smysl.
Byl připraven překvapivý útok a vydařil se. Loď cizinců byla zničena, ačkoliv měli lepší zbraně. Ti, kteří útok přežili, byli zahnáni do kamenité pouště a pobiti.
Barel-Kut se však z vítězství neradoval dlouho. Z druhé základny mu brzy ohlásili, že do jejich světa pronikla další kulovitá loď. Pokus o její zničení u třetí planety ztroskotal „Loď míří sem, pravděpodobně spěchá na pomoc té první lodi. Vaše rozkazy, pane?"
Barel-Kut přemýšlel. Bylo jasné, že cizinci již vědí, že čtvrtá planeta je obydlená a už se nedají zaskočit.
„Vyhlaste pohotovost na všech opěrných stanovištích," rozkázal. „Necháme cizince přistát a teprve potom zaútočíme. Pokusy o kontaktování ignorujte. Pokračujte ve vyhledávám toho netvora a zničte ho; Může být nebezpečný."
V hloubi duše měl Barel-Kut pocit, že nejedná správně, ale neměl na vybranou. Politické poměry na mateřské planetě ho naučily být nedůvěřivým vůči všemu. Všechno neznámé pak považoval automaticky za špatné a nebezpečné. Cizinci prostě museli být špatní. Zabít cizince znamenalo vykořenit zlo.
Udělal to, ale nyní přicházeli další cizinci, kteří už věděli o osudu první lodi. Tím spíše museli být zničeni. •
Velitelským kluzákem se nechal dopravit k místu přistání první lodě. Zbyl tam jen .obrovský kráter, který vypovídal o obrovském množství energie, uvolněné při jejím zničení. Začal vydávat rozkazy k přípravě dalšího útoku. O ochranné cloně vsak ještě nevěděl.
Hiesse sledoval sestup na obrazovce. Při prvním obletu nezjistili žádné stopy po Kostaně. Teprve při druhém obletu přístroje zaznamenaly prudký nárůst záření a vzápětí major Garryklu uviděl kráter. „Tam, pane..."
„Myslíte, že ten kráter je vše, co zbylo po Kostaně?" Plukovník se snažil potlačit výčitky svědomí a soustředil se na to, aby neudělal další chybu. „Vidíte známky osídlení?"
„Ne, pane. Působí tu inteligence z třetí planety, kosmodrom jsme viděli. Když Kostana přistála, vznikla tu nejspíš panika, která

vyústila v náhlý, přepad Kostany. Posádka byla zaskočena a podlehla."
„Na technickou převahu nepřítele tedy nevěříte?"
„Rozhodně ne, pane. Civilizaci třetí planety jsme viděli. Zaostává za naší o několik set let. Mohli bychom ji zničit beze ztrát na naší straně. Mohla by to udělat i Kostana, kdyby útok nebyl tak překvapivý. Ten kráter určitě není dílem zbraní cizinců, ale vznikl výbuchem Kostany."
„Nám se to nestane," řekl plukovník ostřeji než zamýšlel. „Přistaneme u kráteru a povoláme ty vrahy k odpovědností. Budeme stejně chladnokrevní jako oni."
„Předpisy o přistání na obydlených planetách..."
„Tohle není obydlená planeta, sám jste to řekl. Je to pouze cíl výprav neznámé civilizace, která jedná naprosto bezohledně.
Oplatíme jim stejnou mincí. Předpokládám, že s tím bude První Administrátor srozuměn."
Okamžitě se ohlásil Marfitz, který byl stále ještě spojen s velitelstvím videofonem. „Mám lepší návrh, pane."
Hiesse se ovládl. Neměl toho matematika a zbraňového důstojníka v jedné osobě právě v oblibě. Míval zajímavé nápady, ale často neproveditelné. „Poslouchám."
„Navrhuji shodit arkonskou bombu, pane."
„Jste matematik, tak si spočítejte co se stane, kapitáne. Nehledě na to, že bude zničen i červoun," odsekl podrážděně plukovník.
Marfitz se uraženě stáhl ze záběru videofonu. Býval uražen i když měl jeho oponent pravdu, nebo snad právě proto.
Plukovník se obrátil na Garrykliia. „Zabezpečíte přistání, majore! Musí být rychlé "a překvapivé. Zajistíte ochrannou clonu. Děla budou připravena ke střelbě. Já zorganizuji výsadek a budu mu velet, vy se ujmete velení v lodi a zůstanete v ní dokud nedostanete další rozkazy."
„Rozumím, pane. Dáte znamení?"
„Ano. Na mé znamení vypnete ochranné pole na deset sekund. Spoléhám na vaše palebné krytí, majore."
Povrch planety na obrazovce se zvětšoval. Holé skály a nedozírné kamenité pouště - obraz, který už znali. Bezcenný svět, pro který byla škoda obětovat jediný život.
Kráter byl na úpatí pohoří, dosahujícího výšky pěti tisíc metrů. Zblízka ovšem spatřili i první stopy primitivní vegetace; Byly to

nízké, kapraďovité rostliny. Nic jiného.
EX-5207 dosedl v těsné blízkosti kráteru.
„Na vašem místě bych napřed vyslal roboty, pane. Nevíme, kdo je naším nepřítelem, jak je vyzbrojen a zda nás chce přepadnout."
„Nepřítele známe," namítl plukovník. „Když budeme mít v zádech vás a celou loď, nemůže se nic stát. Pokud nás napadnou, pak žádné ohledy, majore."
Ve výstupní komoře už byl připraven poručík Jones s celým výsadkem. Poručík byl hubený, černovlasý, se dvěma paprskomety u pasu. Tvářil se rozhodně.
„Chystáte ohňostroj?" zeptal se Hiesse.
„Zajisté. Znáte snad lepší způsob, jak pomstít Kostanu?"
Hiesse přikývl, ale nevyjádřil se. „Připraven, majore?" otázal se videofonem.
„Přesně, za minutu vypnu clonu na deset sekund. Kolik*vás vyráží?" zeptal se Garryklů.
„Deset i se mnou. Dosud žádné stopy po nepříteli?"
„Všude je klid. Ale možná se ukrývají v jeskyních."
„Červoun určitě. Tak za třicet sekund."
Vstup se otevřel a Hiesse spatřil načervenalou poušť, skály a horské hřbety za nimi. Vzduch byl studený a obsahoval méně kyslíku než pozemská atmosféra. Muži proto měli lehké dýchací přístroje, které si mohli nasadit. Dalo se předpokládat, že to při větší námaze bude nezbytné.
Vyrazili a co nejrychleji překonali kritickou zónu. Za nimi se opět uzavřela ochranná clona. Díky polarizačnímu efektu však působila jednosměrně. Z lodi se dalo střílet, ale loď nemohla být zasažena. Speciální antény umožňovaly také rádiové spojení s lodí přes clonu.
„Pokud to odsud mohu posoudit, je planeta mrtvá."
„Nenechte se mýlit, majore! Nepřítel zřejmě spoléhá na moment překvapení. Objeví se nečekaně a udeří. Otázka jen zní, jakými zbraněmi. Víme však, že mají atomové hlavice. Možná použijí něčeho takového. Musíte proto reagovat okamžitě a rozhodně, zničit každého nepřítele. Je to jasné?"
Poručík Jones zatím postupoval vpřed k horám. Hory poskytovaly nejlepší úkryty pro obranu i nenadálý útok. Bylo možné očekávat, že nepřítel se skrývá právě tam. Vpravo se krajina svažovala k úzkému údolí, které ústilo do kotliny, obklopené vysokými skalami.
„Zahněte do údolí, poručíku! Triosané mohou být stejně dobře v té

kotlině jako v horách, a hory jsou o dva kilometry dál. Haló, majore, sledujte náš postup zaměřovačem polohy, a kdyby nás přepadli, vyšlete ozbrojený kluzák."
„Rozumím, pane."
Výsadek však nebyl napaden. Nepřítel se rozhodl jinak,
Barel-Kut rozdělil svůj oddíl do dvou skupin. Jedna se vydala k jeskyním, pátrat po té nestvůře, druhá měla zaútočit na loď. Té druhé velel Bareí-Kut.
Přílišné sebevědomí Triosanů, posílené prvním snadným vítězstvím, a ostražitost majora Garrykliia, vedly k tomu, že útok skončil pro Triosany katastrofou, sotva začal.
Barel-Kut ponechal atomové raketomety vzadu a sám se se svými lidmi ukryl v těsné blízkosti lodi. Hiessův výsadek je minul ve vzdálenosti pěti set metrů, ale nezpozoroval je.
Barel-Kut vyčkal ještě půl hodiny a pak vyslal signál veliteli atomové baterie. Za okamžik byla energetická clona poseta výbuchy atomových granátů, které však lodi nezpůsobily žádnou škodu. Jen úroveň radiace na Triu se zvýšila.
Barel-Kut pochopil, že loď je chráněna jakýmsi neviditelným poklopem, proti kterému jsou i jaderné zbraně bezmocné. xTo však nebylo všechno. Loď palbu opětovala.
Třpytivé trasy energetických střel mířily těsně nad hlavami Barel-Kutových mužů dozadu, k palebným postavením jeho baterie. Za okamžik po nich nezbyla ani stopa. To sice velitel neviděl, ale bylo snadné si to domyslet. Spojení bylo náhle přerušeno a veškerá palba naráz ustala. Pokračovat v útoku by bylo šílenství, proto dal povel k ústupu. Nevěděl ovšem, že z lodi už zaměřili polohu jeho skupiny. Měl ale štěstí. Útěk se mu podařil, zůstal však sám. Sám v údolí, kam krátce před ním pronikl cizí výsadek.
Druhou skupifiu vedl Mol-Dar, který na vlastní oči viděl, jak cizinci dovedli to monstrum do jeskyně. Netušil ovšem, jak nebezpeční červouni jsou. A už vůbec ho nemohlo napadnout, že by si ho červoun mohl splést s Pozemšťanem, ale stalo se to. Triosané patřili k humanoidnímu typu a pro červouny byli k nerozeznání od Pozemšťanů. Proto je červoun považoval za přátele, kteří ho sem dopravili, aby mohl v klidu naklást vajíčka. Věděl, že se vrátí, aby jeho mláďata odvezli na planetu Tombstone.
Mol-Dar zase věděl, že musí spoléhat pouze na sebe. Barel-Kut bude mít dost práce s lodí. Bylo jisté, že nepocházejí z jejich sluneční

soustavy, ale vypadali jako oni. Možná byla chyba, že na ně rovnou zaútočili a zničili je. Toto rozhodnutí však nebylo na něm, on jen plnil rozkazy. Ostatně - ten netvor celé rozhodnutí uspíšil.
Opět se plně soustředil na svůj úkol. Byli už blízko skalní stěny s mnoha jeskyněmi. Mol-Dar si nebyl jist, do které z nich obludu zavedli, a tak nezbývalo "než je prohledávat jednu po druhé.

Zaduněly výbuchy atomových granátů střední ráže. Útok na loď začal a Mol-Dar zatím vedl své muže do první jeskyně.
Stěny tu byly hladké a rovné, až bylo těžké uvěřit, že jsou výtvorem přírody. Ještě nepochopitelnější však bylo, proč by tu něco takového inteligentní bytosti vůbec budovaly. Mol-Dar proto usoudil, že je to výtvor sopečné činnosti.
Krokoměr ukazoval, že ušli více než sto metrů, když Mol-Dar vydal povel zastavit. Měl divný pocit, že se pohybují v kruhu v jakémsi labyrintu. Elektronické měřicí přístroje vypověděly službu a rádiové spojení bylo náhle přerušeno. Skupina-se ocitla v naprosté izolaci. Pohledy jeho mužů vyjadřovaly bezradnost a očekávání. Spoléhali na něj.
„Netvor musí být tady a my ho musíme najít!" prohlásil rozhodně. „Cizinci s ním mají určité záměry a ty jim musíme překazit tím, že netvora zničíme."
„Cizinci přišli z hvězd," řekl nápadně bledý Triosan.
„No a? Přece víš, že i naši předkové přišli z hvězd. Mohli vystoupit z kosmických lodí, jako ti cizinci."
Mol-Dar netušil, jak blízko byl pravdě. Triosané byli potomky Akonanů. Výpadkem transmiteru při kolonizaci Mléčné dráhy se jedna skupinka kolonistů dostala jinam než na místo určení a ztratila spojení s mateřskou civilizací. Kolonisté rychle upadli do primitivizmu a museli začínat od počátku. Trvalo jim tisíce let, než dokázali postavit první meziplanetární loď, ale hned při prvních krůčcích planetárního průzkumu narazili na mnohem vyspělejší cizince a zapletli se do událostí, kterým nemohli rozumět.
„Ty věříš teoriím našich vědců?"
„Proč ne? Copak jsme nenarazili hned při první cestě na jiné poutníky vesmírem? Možná jich je Mléčná dráha plná."
„Proč jsme je tedy napadli a nepokusili se s nimi dorozumět?"
„Dorozumět se s cizinci? K čemu?" odsekl Mol-Dar.
„Myslíš jako naši politikové, kterým jde jen a jen o moc. Na míru

jim nezáleží. Zvykli jsme si tak myslet, není však na čase to změnit? .Cizinci nám nic neudělali, to my jsme je přepadli a zničili."
„Už ani slovo! Dávej si pozor, Gin-Dore!"
„Dělej jak myslíš, ale byla to hloupá předpojatost a nyní jsme v pasti."
„Pitomost! Barel-Kut nepřátelskou loď zničí!"
„Co z toho? Jednu jsme zničili a už je tu druhá. Víme snad, kolik jich číhá v prostoru? Budou se mstít a mohou přepadnout a zničit i naši vlast. Jsou silnější."
„Ale my jsme je porazili a zničili jejich loď!"
„Zničili, pcha! Oni ji opustili a naši odborníci pronikli na palubu a pokusili se s ní odstartovat. Byla to jejich chyba, že vybuchla, neměli v úmyslu ji zničit."
„Na řeči bude čas později," stroze ukončil debatu Mol-Dar. „Teď musíme najít to monstrum."
„Netvor, monstrum, třeba nás dráždí jen jeho vzhled," namítl Gin-Dor. „Jsem proti tomu, abychom na něj zaútočili. Měli bychom se nejdřív pokusit navázat s ním kontakt."
Mol-Dar v duchu uznával rozumnost Gin-Dorových argumentů, ale musel hájit oficiální stanovisko. „Tato planeta patří nám, a pokud tu ti cizinci chtěli provádět nějaké experimenty, měli se nás dotázat," řekl nesmlouvavě.
„K tomu jsme jim nedali příležitost," namítl Gin-Dor.
Mol-Dar ho ignoroval a dal rozkaz pokračovat v cestě. Za chvíli je chodba dovedla do rozsáhlé skalní síně, v jejichž stěnách byly vyhloubeny výklenky. V těch bylo uloženo cosi jako obrovské lusky. Triosané samozřejmě netušili, že to jsou vajíčka červounů.
„Co je zas tohle?" zvolal kdosi, ale než někdo stačil cokoliv říci, z chodby na druhé straně síně se ozval nějaký šramot. Triosané tam zaměřili kužely svých svítilen.
Do síně se plazil červoun.
Po nezdařeném útoku Triosanů už nebylo pochyb, že jsou vyzbrojeni mnohem hůř než Pozemšťané. Plukovník uvažoval o dalším postupu, když se někde v nepřehledné krajině za nimi rozštěkal kulomet. Nějaká skupinka útočníků tedy zřejmě unikla smrtonosné palbě z lodi a nyní se pokoušela rozstřílet ochrannou clonu lodi svými primitivními zbraněmi., „Pustil jsem ochrannou clonou pohotovostní oddíl, pane," hlásil major Garryklii. „Velí mu kapitán Marfitz. Chce se pokusit vykouřit zbytky Triosanů z jejich úkrytů."

„Zase Marfitz," zavrčel Hiesse. „Proto ta střelba. Vyšlete kluzák s pozorovatelem, ať máme přehled."
„Rozkaz, pane. Ještě něco?"
„Jsem pevně rozhodnut tuhle zatracenou planetu vyčistit. Nesmí tu zůstat jediný Triosan. Prokážeme jim tím službu, protože kdyby tu byli až se vylíhnou kovobylky, jistě by je zavlekli na třetí planetu a tak ji zničili. Rozumíte? Dokud budu pryč, jednejte podle situace."
„Ano, pane. Pozorovatel je už ve vzduchu."
Vzápětí pozorovatel ohlásil, že se v blízkosti výsadku pohybuje osamělý Triosan, který postupuje stejným směrem. Plukovník se rozhodl, že ho zajmou.
Barel-Kut byl stále ještě v šoku z pohledu na atomové hřiby, vybuchující neškodně jako prskavky na neviditelném štítu cizí lodi. Ani zničení jeho baterie jím už víc neotřáslo. Jakové snách dal povel k ústupu a ani nepostřehl, kdy zbraně nepřítele zlikvidovaly jeho lidi. Najednou byl sám s mlčící vysílačkou v ruce. Nikdo neodpovídal na jeho opakované volání. Připouštěl, že jeho oddíl byl zničen, nechtěl však věřit, že byla zničena i jejich mateřská loď. -
Důkladná prohlídka vysílačky ho trochu uklidnila. Přístroj byl poškozen a nefungoval. Zbývala tedy naděje, že katastrofa nebyla tak velká. Na něm už tolik nezáleželo. Bylo důležité, že loď a posádka jsou v pořádku.
Rozhodl se pokračovat v cestě údolím. Vracet se k cizí lodi nemělo smysl, tam ho čekala jistá smrt. Musel k horám, kde byla Mol-Darova skupina. Mezi vysokými skalními stěnami se cítil poměrně bezpečně. Na dně údolí rostly kapradiny a zahlédl tam
i ostrůvky mechu, počátek života na této planetě, která Triosa-ny po staletí lákala. Říkali jí Zářivá.
Údolí se rozšířilo a hory se už zdály být hodně blízko. Zřetelně už viděl tmavá ústí jeskyní. V jedné z nich byla Mol-Darova skupina. Když se s ní spojí, bude zachráněn.
Přidal do kroku, ale tady už začínalo dost příkré stoupání a šlo se mu stále obtížněji. Jednou se musel dokonce vrátit, aby našel schůdnější cestu k výstupu. Když se dostal nahoru, spatřil před sebou rovný úsek bez nejmenší možnosti úkrytu. Přesto se však dlouho nerozmýšlel. Rozběhl se, aniž by tušil, že vbíhá přímo do pasti. Náhle vzduch kolem něho prořízly paprsky strašlivých zbraní vetřelců. Vzápětí poznal, že nemíří na něj, ale vyrývají kolem něj jakousi brázdu. Chtěli ho dostat živého!

Vrhl se na zem a vytáhl vlastní zbraň. Byla to rychlopalná pistole s padesáti trhavými náboji. Navíc měl ještě jeden zásobník. Trasy paprsků byly jasně viditelné. Zamířil na balvan, za kterým byl ukryt jeden ze střelců. Dávka snad patnácti nábojů roztrhala balvan na kusy a jeden z paprsků vyhasl. Než vystřílel první zásobník, vyřadil tři nepřátele. Tak snadno mě nedostanete, říkal si Barel-Kut.
Vřící kruh kolem něj se však stále zmenšoval. Horko se stávalo nesnesitelným. Chtějí ho tu snad upéci zaživa?
Vystřílel druhý zásobník, ale tentokrát umlčel jen dva střelce. Odhodil zbytečnou zbraň a paprsek ji zasáhl. Před jeho očima se proměnila v obláček kouře. Napadnout cizince byla chyba, ale copak je mohl nechat dělat, co se jim zlíbí?
Zvedl se a zůstal nehybně stát. Přál si, aby ho zabili, ale tušil, že to neudělají.
Střelba ustala a za skalisky nastal pohyb. Z úkrytů vyšlo pět mužů a blížilo se k němu. Z lodi odcházelo deset, viděl to. Polovinu jich zabil. Věděl, že ho nebudou šetřit. Překročil ten strašný kruh a šel jim vstříc.
Červoun cítil, že se jeho konec blíží. Byl nejvyšší čas, aby nakladl poslední vajíčka. Pozemšťané ho ale zase vyrušili. Nejdříve ty výbuchy venku, a teď ještě přicházejí sem, ačkoliv vědí, že potřebuje klid. Cítil je.
Netušil však, že to nejsou Pozemšťané, ale Triosané. Rozhodl se však, že tentokrát je už nebude šetřit. Ukáže jim, že smlouvy se musí dodržovat. Pravda, dopravili ho sem, ale potom mu měli zajistit klid. Ale oni vpadli do první jeskyně, kde už leží vajíčka. Co tam vůbec pohledávají?
Položil jim tu otázku, ale odpovědi se nedočkal. Triosané neměli symbolový transformer.
Jejich mlčení popudilo červouna ještě víc. Začal se jim plazit vstříc. V chodbě bylo málo místa a nemohl se otočit a vrátit. Doplazil se do jeskyně a uviděl Pozemšťany. Opakoval svou otázku, ale oni místo odpovědi zahájili palbu.
Byl tím tak zaskočen, že v první chvíli nereagoval. Projektily explodovaly na jeho neprůstřelné kůži. Úlomky se rozletěly do stran a zranily dva Triosany. Klesli na zem a zůstali nehybně ležet. Ostatní se dali na útěk.
Cervounovi náboje neublížily. Probral se ze šoku nad tou věrolomností a zmocnil se ho vztek. Naakumulovaná energie mu

vyrazila z úst v podobě ohnivého jazyka. Několik prchajících Triosanů bylo na místě spáleno, jen Mol-Dar a Gin-Dor unikli. Vyrazili z jeskyně, ale venku je čekal další otřes. Viděli přicházet skupinku cizinců a uprostřed Barel-Kuta jako zajatce. Za zády slyšeli pohyb červouna.
„Musíme se vzdát," vyhrkl zděšeně Gin-Dor. „Třeba se s nimi dá mluvit. Ostatně, Barel-Kuta už mají."
„Zabijí nás," zasyčel Mol-Dar a zvedl zbraň.
„Ten netvor nás zabije, tihle nás snad ušetří." . Na přemýšlení však už nezbyl čas. Z jeskyně za nimi se vynořil červoun a oba se vrhli ze svahu dolů, cizincům vstříc. Ani jednou se neotočili, takže neviděli, jak se červoun stáhl zpět. Zastavili se až těsně před cizinci.
Hiesse sklonil paprskomet a poručík odebral oběma Triosanům zbraně. Nechali se odzbrojit a prohledat bez odporu.
„Jen ruce, to stačí. Náš přítel jim ale nahnal hrůzu," řekl plukovník. „Ani se jim nedivím. Také bych utíkal, kdybych nevěděl, jak je v podstatě mírumilovný."
Plukovník se dopustil další chyby, ale nevěděl o tom.
„Haló, majore, slyšíte mě?" zeptal se minikomem.
„Docela dobře, pane. Co se děje?"
„Mám tu tři zajatce. Pošlete kluzák s pěti muži posily. Pilot pak odveze zajatce. Zkuste je vyslechnout, zatím jsme z nich nedostali ani slovo."
„Kluzák tam bude za deset minut, pane."
Sotva se posadili, aby počkali na kluzák, ozvaly se znovu výbuchy atomových granátů a rachot kulometů. Marfitz znovu narazil na nepřítele.
Loď Triosanů přistála nepozorovaně. Kluzák byl právě na zemi a pilot přebíral zajatce, nikdo jí tedy nebránil.
Velitel Wo-Tha přistál v kotlině chráněné vysokými skalami. Z kotliny vedla jen úzká soutěska. Základna byla vzdálena dva kilometry a odtud už byla vidět loď Pozemšťanů.
Wo-Tha velel pouze předvoji Triosanů. Hlavní síly se teprve připravovaly k přesunu. Zpráva o nezdaru útoku na druhou loď cizinců a o zmizení dvou skupin zničila iluze o snadném vítězství, které se zrodily po zprávě o osudu první lodi. Velitel základny ohlásil, že další útok je beznadějný. „Cizinci nastavili energetické pole, proti němuž jsou i atomové zbraně bezmocné. Jsem bezradný."
„Máme rozkaz nepřítele zničit," odpověděl Wo-Tha. „Během

několika hodin sem dorazí dalších pět lodí. Společně dokážeme ochrannou clonou proniknout."
„Na základě zkušenosti si dovoluji pochybovat..."
„Felghan.a Artrot jsou zajedno v tom, že cizinci pro nás všechny představují nebezpečí. Dokud budou v naší soustavě, nebude mír. Rozkaz je jasný: zničit!"
Těmito slovy Wo-Tha hovor ukončil. Obrněné transportéry vyzbrojené rychlopalnými děly a kulomety už opuštěly loď. Za-nedlouho už všech pět vozidel projíždělo soutěskou a mířilo k rovině, na které cizinci přistáli. Wo-Tha neměl v úmyslu cizince zničit vlastními silami, chtěl však prověřit jejich bdělost a odhodlání. Kolona minula opěrný bod Triosanů a pokračovala směrem k nepříteli. Ačkoliv četné skály zakrývaly výhled, kopule cizí lodi, dosahující výšky pěti set metrů, se nad nimi tyčila jako hora. Nad ní se mihotala ochranná clona.
"Wo-Tha v životě neviděl tak obrovskou loď a začal tušit, že taktika dorozumění by byla lepší. Na txxvšak už bylo pozdě. Dal rozkaz^ odbočit doleva, aby byla kolona co nejdéle chráněna skalami. Čelný útok na loď byl zřejmě nesmyslný, chtěl však potřít výsadek a zmocnit se zajatců.
Cizinci mu pomohli. Zaútočili ze skal na jeden obrněný vůz. Kov se začal v paprscích jejich zbraní tavit a za okamžik vybuchl primitivní spalovací motor. Wo-Tha okamžitě pochopil, že obrněné vozy Triosanů nejsou ochranou proti zbraním cizinců, nýbrž smrtící pastí. Okamžitě rozkázal vozy opustit a zaútočit rychlopalnými zbraněmi. Sám však zůstal ve voze. Správně totiž usoudil, že nepřátelé uvidí co se děje a budou nyní vozy považovat za prázdné. Průzor vozu mu poskytoval dobrý přehled o situaci.
Viděl jak se dvacet jeho mužů plíží k nepříteli. Zahlédl i dva cizince, ale jejich celkový počet neznal. Věřil však, že v poli mají jeho lidé šanci i proti ničivým zbraním nepřátel. Zvlášť mezi skalami mohly trhavé náboje, kterými byli vyzbrojeni, vyřadit celý tucet nepřátel najednou. Wo-Tha měl ve voze ještě účinnější zbraně. Musel však být velice opatrný, aby si nepřítel nevšiml, že v obrněnci zůstal. Jen pomalu a nepatrně měnil směr hlavně 'kulometu.
Jeho muži rovněž postupovali jen pomalu a snad až příliš opatrně. Po zničení prvního vozu je však chápal. Jeho trpělivost byla vystavena těžké zkoušce, ale Wo-Tha dokázal čekat. Nejdůležitější bylo zmocnit se zajatce. Jen v případě nezbytí bylo možné spokojit se se

zničením celého oddílu.
Kapitán Marfítz byl posedlý skoro chorobnou ctižádostí. Na tuto akci se přihlásil dobrovolně a major mu svěřil velení. Kdyby byl psycholog, jistě" by zaváhal. O jeho ctižádosti věděl, ale podcenil její možný vliv na výsledek akce.
Marfitz měl na povel jen čtyři muže. Měl za úkol vypátrat ty, kteří útok na loď přežili, a zmocnit se zajatců. První obhlídka terénu prokázala, že útok patrně nepřežil nikdo. V místech, kde byl útočný oddíl, zbyl jen vysoce radioaktivní kráter. Marfitz se tímto zjištěním nespokojil. Ačkoliv se rádiem dozvěděl, že plukovník už zajal jednoho Triosana, při čemž však ztratil pět mužů, rozhodl se jednat na vlastní pěst.
Zamířil na sever a brzy se dočkal. Jeden z jeho mužů zahlédl pět obrněných vozů. Marfitz okamžitě přikázal zaujmout úkryt, ale když se vozy přiblížily, dopustil se osudné chyby. Dal příkaz k palbě předčasně. Podařilo se jim zničit první transportér, ale ostatní posádky vozy okamžitě opustily a rozptýlily se v terénu. Další chybou bylo, že zdánlivě opuštěné vozy nedal zničit. Wo-Tha byl v bezpečí.
Marfitz se nadzvedl a snažil se vypátrat útočníky. V nepřehledné skalnaté krajině poseté balvany to však bylo takřka nemožné. Nikoho neviděl.
„Střílejte, jakmile něco zahlédnete," obrátil se kapitán na své lidi. „Snažte se je při útěku pouze zranit."
„Pokud budou utíkat," zamumlal kdosi.
Marfitz. neodpověděl. Konečně totiž spatřil jednoho Triosana, jak míří jejich směrem. Bez váhání stlačil knoflík na své zbrani. Avšak ještě dříve než Triosan zahynul v zářivě bílém svazku paprsků, se na palebné postavení Pozemšťanů sesypalo krupobití trhavých střel. Marfitz rozhodil ruce a padl dozadu do nějaké prohlubně. Byl mrtev. V příštích sekundách zahynuli ještě tři muži a poslední se dal na útěk. Triosané vyrazili za ním. Byli rychlejší a zanedlouho ho dostihli, ale dostali se příliš daleko a příliš blízko k lodi. V zápalu boje to však nepostřehl ani Wo-Tha, který se připojil k pronásledovatelům.
Když plukovník Hiesse dostal posilu a zbavil se zajatců, rozhodl se vypátrat základnu Triosanů.
„Ve směru vašeho postupu se pohybuje skupina Triosanů," varoval vzdušný pozorovatel minikomem. „Kapitán Marfitz je napadl, ale

zdá se, že jeho skupina byla zničena, i když si tím nejsem zcela jist. Mají čtyři obrněné vozy."
„Jak jsou daleko?"
„Asi kilometr, pane."
„Okamžitě informujte majora Garrykliia. Pokusím se obrněné vozy zničit."
Plukovník měl pocit, že hromadí chyby. Potlačil jej a snažil se uvažovat chladně. Bylo zřejmé, že optimální by byla pomoc imperiální flotily, ale to by vyžadovalo porušit zákaz použití hyperkomu. Hiesse se proto rozhodl pokusit se řešit situaci vlastnimi silami. Domníval se, že jednání je už vyloučeno, a nezbývalo tedy, než podstoupit boj.
Obrněné vozy už byly na dohled. Plukovník rychle zvážil situaci a rozdělil svůj oddíl do čtyř skupin. Každá z nich měla zničit jeden transportér. Základní Marfitzovu chybu nezopakoval. Pro Wo-Tha to bylo strašné překvapení. Všechna vozidla byla zničena současně a nikdo neunikl.
Pět kosmických lodí směřovalo ke čtvrté planetě. Nesly nejtěžší výzbroj, jakou Triosané disponovali. Byli návštěvníci z hvězd skutečně tak mocní a nepřátelští?
Velitel této malé flotily Car-Mo se rádiem spojil se základnou na čtvrté planetě a dozvěděl se, že útok na loď ztroskotal a Barel-Kut padl do zajetí. Ostatní, včetně oddílu Wo-Tha, jsou nezvěstní - buď mrtví, nebo zajatí.
„Napadneme cizince rovnou ze vzduchu a bez varování," rozhodl Car-Mo po zvážení těchto informací. „Kdyby chtěli vyjednávat, už by navázali spojení, nebo by se o to pokusili."
„Wo-Tha měl podobný plán," potvrdil velitel základny. „Zařídím, aby také jeho loď odstartovala a zvětšila vaši palebnou sílu. Přece se musí podařit prolomit jejich ochrannou clonu!"
Rychle se dohodli na několika detailech a v zájmu utajení přerušili spojení. Udělali to o několik sekund později, než měli. Pozemšťané konec hovoru zachytili.
„Zachytili jsme rádiové spojení z meziplanetárního prostoru. Text není dešifrován, ale je zřejmé, že se Triosanům blíží .posily z mateřské planety," hlásil major Garryklu mikrokomem. „Vaše rozkazy, pane?"
Rozhodování nebylo snadné. Měl se okamžitě vrátit na loď, nebo zůstat venku a pokusit se vpadnout Triosanům do zad? Snadné

zničení transportérů mluvilo ve prospěch druhé varianty. Překvapivý útok na základnu Triosanů na čtvrté planetě jim mohl zhatit jejich plány.
„Zůstanu se svými lidmi v poli," oznámil plukovník. „Clona loď dokonale ochrání. Pokud zaútočí ze vzduchu, pokuste se jejich lodě zničit. Co zajatci?"
„Nasadili jsme translátor, zatím bezúspěšně. Řeč Triosanů nesporně obsahuje prvky arkonštiny, oni nám však nerozumějí, nebo nechtějí rozumět."
„Však časem porozumí," řekl vztekle plukovník. „Připravte se na možný útok a zůstaňte na příjmu."
Rozhlédl se a zvažoval další postup. Na jihu kde přistáli a na západě se do nedozírna táhla kamenitá poušť. Tam někde byla základna Triosanů. Na severu se zvedaly hory, na východě se táhlo údolí. Jeskyně! napadlo plukovníka. To je místo, odkud může skrytě pozorovat vývoj událostí, než se rozhodne jednat. Červoun je jejich přítelem a tudíž tam budou v bezpečí.
„Zatím se ukryjeme v jeskyni," oznámil prvnímu důstojníkovi. „Odtud budeme vidět loď. Může sice dojít k přerušení spojení, ale s tím si nedělejte starosti."
Bylo to zdánlivě bezchybné řešení. Triosané si určitě rozmyslí vstupovat do jeskyní, kde se skrývá obávaný netvor. Vybrali si nejbližší jeskyni. Byla dost vysoko a byl z ní dobrý rozhled. Netušili, že je spojena s jeskyní, zvlášť upravenou pro červouna, a ani je to nezajímalo.
„Vidíme vás na obrazovce, pane," hlásil major. „Zachytili jsme další rádiové signály z prostoru. Jde o domluvu lodí mezi sebou. Musí jich být víc, nejméně čtyři."
„Čekají vás perné chvilky."
„Nás ne, jen ty druhé, ale děláme si starosti o vás."
„Zbytečně, tady jsme v bezpečí," prohlásil plukovník, ale velice se mýlil.
Červoun stačil položit další vajíčka poté, co vyhnal ty dvounohé, kteří ho rušili, ačkoliv je považoval za přátele. Nechápal, proč dvounozí začali bojovat mezi sebou, ale rozdíl mezi Triosany a Pozemšťany mu stále unikal. Stejně se plně soustředil na svůj životní úkol. Vyhledal si další vhodné místo, když ho náhlý prudký otřes převrátil na bok.
Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval. Cožpak to začíná znovu?

Cožpak Pozemšťané nevědí, že ke své činnosti potřebuje naprostý klid? Nebo mu v ní snad chtějí vědomě zabránit? Je to snad jejich rafinovaný způsob, jak nedodržet smlouvu? Tak nebo tak, bylo to věrolomné jednání.
Napadlo ho, že by měl informovat mateřský svět pomocí hypersymbolů. Byl to však krajní prostředek, a on si nebyl jist, že nastal okamžik krajní nouze. Když o tom uvažoval, došlo k dalšímu prudkému otřesu.
Na kladení vajíček už nebylo ani pomyšlení a Červoun se vydal na dlouhou cestu ke vchodu do jeskyně. Musel zjistit, co se děje na planetě, na které měl mít zajištěn klid. Byla to jeho planeta, určená jeho potomkům, kteří se budou množit buněčným dělením a sežerou všechnu hmotu na povrchu. Chtějí tomu Pozemšťané zabránit?
Co spatřil ze vchodu do jeskyně, mu způsobilo šok. Vysoko nad mihotavou clonou kulovité lodě se vznášely jakési velké předměty, od nichž se oddělovaly černé tečky, které padaly dolů a nad lodí se proměňovaly v planoucí slunce. Skály se tavily, celý prostor mezi lodí a horami se proměnil v peklo. Hmota vřela, v tom pekle nemohlo nic živého obstát.
Červoun pochopil, že tmavé skvrny ve stratosféře jsou vesmír1 ne lodě, které bombardují tu kulovitou loď na planetě. Bylo to bezohledné a zmocnil se ho vztek. Lodě se blížily k povrchu planety. Byly čtyři. Červoun nemohl vědět, že Pozemšťané už dvě sestřelili, a že právě výbuchy bomb na jejich palubách způsobily otřesy, které ho vyrušily.
Nad kulovitou lodí vybuchly další čtyři atomové bomby. Clona nebyla zničena, ale uvolněná energie ji přece jen zeslabovala, obrazně řečeno proděravěla. Část smrtících paprsků pronikala k lodi. Pokud však posádka zůstávala v lodi, nepředstavovalo to žádné nebezpečí.
Děla EX-5207 vypálila další energetickou salvu. Zářivě fialové paprsky zasáhly cíl a další loď Triosanů se zřítila a vybuchla kdesi na jihu.
Triosané ze základny se drželi stranou tohoto boje gigantů. Každý pokus přiblížit se k bojišti by znamenal sebevraždu. Také plukovník Hiesse nemohl nic podniknout a musel čekat, až mu posádka lodi zajistí dopravu zpět.
Další loď Triosanů byla sestřelena, ale pilot ještě dokázal usměrnit její pád k nepřátelské lodi. Vybuchla mezi Explorerem a jeskyněmi.

Strašlivý otřes srazil Hiesse a jeho lidi k zemi. Geigerův počítač, který měl plukovník u sebe, se zuřivě roztikal. Ručička ciferníku doběhla ke konci a přístroj vypověděl službu.
„Zpátky!" zařval plukovník. „Musíme hlouběji do jeskyně, tady bude za pět minut po nás."
Červoun byl naproti tomu vymrštěn z jeskyně řítícími se puklými skalními bloky a přistál až v údolí. Třásl se po celém těle, ale sotva se ovládl-, začal se skoky propracovávat zpět k opuštěné jeskyni. Musel zachránit vajíčka. Dříve však musel odvalit obrovské balvany, které zavalily vchod. Dokázal to. Naštěstí zůstala většina vajíček neporušena ve výklencích, do kterých je uložil. Přesto si zrada dvounohých zasloužila trest.
Červoun začal přemýšlet o pomstě. Stačilo znemožnit dvounohým odlet, potom už kovobylky udělají své. Zaútočit na loď nemohl, byla stejně nezranitelná jako on sám. Musel se nějak dostat dovnitř, aby ji zničil. Bylo ironií osudu, že právě plukovník Hiesse mu poskytl šanci.
Garryklů dlouho nemohl navázat spojení s plukovníkem, který byl hluboko v jeskyni. Konečně se ozval: „Je všechno v pořádku, majore?"
„Útok byl odražen a lodě zničeny, pane," hlásil major. „Obávám se však, že nám chystají další překvapení."
„O loď si starosti nedělám, majore, ale o červouna. Musí být vzteky bez sebe. Viděli jsme, jak byl vymrštěn z jeskyně. Teď už se jistě vrátil. Musím ho uklidnit."
„Pokud budou následovat další útoky, měli bychom tento svět opustit," navrhl major. Bylo to nejrozumnější řešení, ale plukovník na ně nepřistoupil.
„Dokud nevyřídíme ty ničemy, co zničili Kostanu, o tom nechci ani uvažovat. Co by tomu řekl Rhodan?" rozkřikl se.
„Nemyslím, že by byl Rhodan pomsty chtivý."
Hiesse to přešel. Nechtěl vysvětlovat, že ani jeho nevede pomstychtivost, ale touha zahladit vlastní chybu.
„Vaše rozkazy, pane?" zeptal se major, když nedostal odpověď.
„Co říkáte tomu, že bychom vzali červouna zpět na palubu?" zeptal se trochu nejistě plukovník.
„Ale proč?" užasl Garryklii.
„Není to svět, vhodný pro kovobylky. Rhodan trval na jejich umístění na neobydleném světě. Udělali

jsme chybu. Musíme proto červouna co nejrychleji dopravit jinam, ovšem až pomstíme Kostanu," vysvětloval Hiesse.
„Nepovažuji to za Šťastné, pane," odpověděl major po krátkém zaváhání. „Červoun už začal klást vajíčka a navíc co nevidět zemře. Do té doby si s Triosany poradí stejně dobře jako my. Stále považuji za nejrozumnější tento svět co nejrychleji opustit, pane."
„Zapomínáte na to, majore, že až červoun zemře, vajíčka se nebudou moci bránit."
„Ale Triosané nemají tušení, jak jsou nebezpečná. Vůbec je nenapadne je ničit."
„Máte pravdu, ale musíme červouna dostat na loď už proto, abychom ho přesvědčili, že to s ním myslíme dobře."
„Ale jak to chcete provést?" namítal major. ,;Skály hoří a úroveň radiace je nebezpečná dokonce i pro něj."
„Odstartujete a znovu přistanete v údolí. Místa je tam dost a červoun se tam bez úhony dostane. Já s ním zatím navážu kontakt, mám u sebe transformer."
„Ten přenosný ale nebude stačit, má malou..."
„Na malou vzdálenost funguje stejně dobře jako ten v lodi. Budu na vás čekat tady. Jasné?"
Majorovi nezbývalo, než říci: „Ano, pane."
Hiesse se rozhodl, že se pokusí najít cestu k červounovi v podzemním labyrintu, aby neriskoval cestu vysoce zamořeným územím. Asi po hodině skutečně nalezli chodbu, která vedla na východ. Chvílemi se museli plazit, ale za pokus to stálo. Chodba vedla správným směrem. Zanedlouho se dostali do prostornější chodby a plukovník zkusil zapnout symbolový transformer, který byl schopen navázat spojení s červounovým zvláštním ústrojím, jež fungovalo jako rádiová stanice - přijímač a vysílač v jednom.
Trvalo deset minut, než se spojení podařilo navázat. Hiesse červounovi navrhl, aby se vrátil na loď, aby ho mohli dopravit na skutečně neobydlený svět, kde by měl klid.
„Polovinu vajíček jsem už nakladl," odpověděl červoun. „Nemá smysl, abych tuto planetu opouštěl, beztak brzy zemřu. Ostatně venku vybuchují atomové bomby, všechno je zamořené a já teď nejsem nezranitelný."
„Na to jsme mysleli. Loď přistane v údolí před jeskyní. Nepřátele jsme už zničili."
Kdyby se Hiesse obtěžoval červounovi vysvětlit, kdo jsou ti

nepřátelé, možná by se vše vyvinulo jinak, ale on to neudělal. Chyba, na kterou doplatil nejen plukovník Hiesse.
„Dobrá, souhlasím," řekl červoun. Nevěřil Hiessemu ani slovo, ale byl si jist, že když bude v Lodi, dokáže ji vyřadit z provozu. O to mu šlo, na nic jiného už nemyslel.
EX-5207 zatím přistál v údolí. Útoky přestaly a přístroje nezjistily přítomnost dalších lodí. Major nechal vypnout ochrannou clonu a otevřít nákladní vchod pro červouna. Pohyboval se tak rychle, že mu plukovník a jeho lidé nestačili. Nákladní 'otvor se opět uzavřel, ještě než dorazili k lodi.
Hned nato se rozpoutalo peklo. Z mikrokomu se linulo volání o pomoc a zoufalý křik. Potom zazněl mohutný výbuch a celá hnací část byla vytržena z lodi a odmrštěna na sto metrů. Z lodi se valil dým a do toho se ozval rachot jako z kulometu. To vybuchovala konvenční munice ve skladišti. Všechny východy se otevřely a lidé v panice vyskakovali ven, většinou jen v pracovních kombinézách a beze zbraní. Hiesse se je marně snažil zadržet. Míjeli ho'bez povšimnutí a snažili se co nejrychleji ukrýt v jeskyních. Z lodi se ozývaly další výbuchy, ale lidé stále ještě vyskakovali. Konečně si jeden z vědců plukovníka všiml: „Zachraňte se, plukovníku! Červoun zešílel a ničí loď!" křičel.
„Červoun?" vyjekl Hiesse.
„Ano, svými energetickými výrony ničí vše, na co přijde. Rádiová ústředna je zničena, nemáme spojení..."
„Kde je major Garryklů?"
„Nemám zdání. Pokoušel se zajistit řídicí centrum, ale bylo to marné. Červoun se nedal zadržet."
Plukovník byl zdrcen. S hrůzou si uvědomoval, že kupil jednu chybu na druhou. Musel z toho vyvodit důsledky.
„Utíkejte!" vykřikl znovu vědec, a když se plukovník nehýbal, rozběhl se sám. Z lodi už nikdo nevyskakoval.
Potom se z trosek pyšného Exploreru vyplazil červoun. Spatřil plukovníka a skokem byl u něj. Hiesse zděšeně couvl. Věděl, že nadchází chvíle, kdy za své chyby zaplatí. Přesto sáhl po paprskometu a z těsné blízkosti vystřelil červounovi na hlavu. Pro červouna to byl poslední a rozhodující důkaz, že ho Pozemšťané zradili. Skokem se vrhl kupředu a rozdrtil plukovníka svou váhou. Pozemšťané přišli o velitele, ale to zdaleka nebylo nejhorší. Teď na ně všude číhala smrt.

Neprobádaným prostorem se pohyboval neforemný předmět, který by mohl být považován za meteorit, kdyby se z několika otvorů nelinulo světlo a nebylo vidět tenké stíny, vzdáleně připomínající humanoidy.
Podivná loď se pohybovala ve sluneční soustavě dosud neza-znamenána na žádných hvězdných mapách. Kolem obrovského rudého slunce tu kroužilo osmnáct planet, ale pouze tři ležely v „pásmu života".
Na velitelském stanovišti lodě se konala porada. Všichni přítomní byli hubení až křehcí, o něco vyšší než lidé. Měli krátké nohy a dvě normální paže. Byli modří díky chlupům, které jim rostly po celém těle. Na dlouhém tenkém krku měli ploché diskovité hlavy se čtyřma očima, mířícíma na všechny strany. Uši byly sotva znatelné, ústa se nalézala v místech, kde lidé mají ohryzek. Pozemšťané jim říkali Bluesané.
Loď patřila do výzkumné flotily Gatesaranů, vládnoucího národa Bluesanů. Měla za úkol zmapovat nové světy, zaregistrovat a případně zničit formy života, které objeví. V tom byli Gatesarané důslední: zničili každou inteligenci, která by jim mohla být jakkoliv nebezpečná. Jméno velitele lodi by lidem znělo asi jako: Gogol.

*

„Vnější planety jsou pro život zcela nevhodné, takže naše zkoumání můžeme začít rovnou u čtvrté planety. Ani tam však patrně nebude nutné přistání."
Bylo to logické, protože čtvrtá planeta se pohybovala na samém okraji zóny života. Na pólech byly zřetelné rozsáhlé zaledněné plochy a jen v oblasti rovníku byly zasněžené kamenité pouště a hory. Jediný oblet dostačoval k tomu, aby Gogol mohl prohlásit: „Je neobydlená. V případě nutnosti ji.lze použít k vysazení červounů."
Gogol samozřejmě nepoužil výrazu „červouni", ale odpovídajícího slova ve své řeči. Červouni z Tombstone však byli pro Bluesany nesmírně důležití, protože poskytovali molkex, který Bluesané používali jako pancíř pro své lodi. Byl neprůstřelný a zcela se vyrovnal nejsilnějším energetickým Štítům. Proto museli pečovat o rozmnožování červounů a tudíž i kovobylek, produkujících molkex jako své výměšky.
„Možná v této soustavě objevíme hned čtyři vhodné planety," poznamenal důstojník z vědeckého štábu. „To bychom svůj úkol splnili výtečně."

„Uvidíme," odpověděl stroze velitel. Obrazovka mu poskytla podobný obraz jako u čtvrté planety. Nebylo pochyb, že tu žádný život neexistuje. Druhá planeta byla na druhé straně od slunce, takže zamířili k první planetě.
Ačkoliv byla první planeta velmi blízko slunce, skýtala obraz nejrannějšího stádia vývoje života. Souš tu tvořily pouze ojedinělé ostrovy v horkém, oceánu, v němž se daly předpokládat jen nejprimitivnější organismy.
„Rovněž vhodná," konstatoval spokojeně Gogol. „Přesto bych tu rád přistál. Možná jsem sentimentální, ale rád bych se podíval na vznikající život. Vždyť my také pocházíme z moře, i když před nepředstavitelně dlouhou dobrou. Na obzoru vidím souši. Připravte se k přistání."
Přistáli na skalnatém pobřeží a Gogol v doprovodu několika vědců vystoupil. Na sobě měli přiléhavé kombinézy a dýchací přístroje, v rukou paprskomety.
Na souši však neobjevili ani stopu po vegetaci. Život se dosud omezoval na moře. Dorazili až k hranici příboje. Oceán se viditelně přímo hemžil životem. Gogola však nejvíce zaujalo cosi modře se lesknoucího na skalách těsně u vody.
„Už to začalo!" zvolal. „První řasy se zachytily na souši a začínají si zvykat na vzduch. Škoda, že nemají šanci."
„Ano, červouni. Kovobylky ty skály samozřejmě sežerou," přitakal lhostejně jeden z vědců. „Život v moři však zůstane. Bude to jen malé zdržení."
Gogol to však bral jinak. „Z toho pocházíme," mumlal. „Veškeré inteligentní formy života mají svůj původ v tomhle. Jednou vzniknou i tady, kdy my už dávno nebudeme."
„Náš druh nikdy nezahyne, budeme tu věčně," řekl vědec a znělo to jako varování.
Gogol mlčky přikývl. Byla to oficiální doktrína a každý Gatesaran se jí musel přidržovat. Tím spíše on, velitel. Často ho však přepadaly pochybnosti o jejich doktríně a jejích důsledcích pro způsob jednání Gatesaranů. Už po tisíciletí tvrdili, že hvězdy tu jsou pro ně a nikoho jiného, a jednali podle toho. Silnější je vždy v právu, a Gatesarané jsou nejsilnější. Gogol o tom hodně přemýšlel a dospěl k názoru, že vyhlazovací politika, kterou vedli, nepramení ani tak z náboženských představ, jako ze závislosti jejich civilizace na červounech, přesněji na molkexu, základu jejich moci. To pro červouny a kovobylky

potřebovali stále nové pusté světy.
Gogol tyto myšlenky rychle potlačil. Byly nebezpečné. Jeden jeho přítel byl Nejvyšším soudem odsouzen k trestu smrti jen proto, že odmítl zničit kvetoucí civilizací, aby na její místo mohl vysadit červouny. Přesto si byl jist, že Gatesarané vymřou stejně, jako každý jiný druh v kterémkoliv ze světů. Nebo je vyhubí silnější nepřítel, stejně jako oni vyhubili četné jiné civilizace. Třeba to bude to Impérium z druhé strany Galaxie, vedené těmi, kteří si říkají Pozemšťané. Ne, takhle nesmím uvažovat! okřikl v duchu sám sebe. Vždyť bych zrazoval celé generace předků.
Nicméně dal povel ke startu jen s těžkým srdcem. Druhá planeta ležela ve středu pásma života. Bylo dost pravděpodobné, že tam už život nabyl mnohem vyspělejších forem, a on - on jej bude muset zničit, aby v tomhle světě mohli vysadit červouny.
Už z velké výšky bylo patrné, že druhá planeta je osídlena vysoce inteligentními bytostmi. Gogol viděl na obrazovce města, široké silnice, pečlivě obdělaná pole kolem sídlišť, moře brázdily parolodě. Nesporně už dovedli vyrábět elektrickou energii a používat ji, ale zřejmě ještě neznali jadernou energii. Bylo také jisté, že neznají ani kosmické lodě.
„Civilizace sedmé třídy," vyhodnotil ji příslušný vědec.
„Nepředstavuje pro nás nebezpečí, ale je dost vyspělá na to, aby ru-šila červouny. Opatření číslo dvě."
Gogol zatajil dech. Stalo se právě to, čeho se obával. Bude muset tuto civilizaci zničit, nelítostně a bez varování. Všemi prostředky: energetickými zbraněmi, atomovými bombami a bakteriemi. Bude muset tuto civilizaci dokonale vyhladit, jen aby tu nějaké monstrum mohlo naklást vajíčka. Miliony budou muset zemřít, aby tu mohla jedna nestvůra umřít zcela nerušené. Udělal to už několikrát, ale teď se v něm všechno bouřilo.
„Přistaneme," řekl takřka mimovolně. Vedle stojící důstojník se na něj nechápavě zadíval. Bylo to zcela neobvyklé, přistávat na planetě s vyspělou civilizací. Někdy přistávali po zničení civilizace, jen aby se přesvědčili, že svůj úkol splnili dokonale, ale i to jen zřídka.
„Nerozumím," řekl vědec.
„Chci přistát. Chci vědět, jak zdejší obyvatelé vypadají, kdo vlastně jsou. Splňte mé rozkazy!"
„Uposlechneme rozkazu, Gogole, ale musím vás upozornit, že o tom budu informovat Vědeckou radu. Proti přistání na neobydlených

planetách není námitek, ale nechápu, proč chcete přistát tady?" varoval ho vědec.
„Chci vědět, jestli je opatření dvě nezbytné. Možná by postačilo opatření tři - evakuace."
„To se používá jen v případech spřátelených druhů. Zde se jedná o zcela neznámý druh," odporoval vědec.
„Zatím neznámý," zamumlal velitel a soustředil se na obrazovku. Zadní oči zavřel, aby vědce neviděl. Přesto na sobě cítil nepřátelské pohledy. Ignoroval to však. Něco se v něm proti tomu soustavnému ničení vzbouřilo.
Na obrazovce se objevili obyvatelé se zájmem vzhlížející k sestupující lodi. Domorodci vzhledem připomínali obecně nenáviděné Pozemšťany. Nepodnikali však nic, aby přistání zabránili. Chovali se naprosto klidně, až na pochopitelnou zvědavost. Nechuť k provedení operace číslo dvě v Gogolovi narůstala každým okamžikem. Měl dojem, že bytosti dole jsou nejen mírumilovné, ale snad vůbec ani nevěděly, co je to válka. Nikde neviděl nic, co by připomínalo zbraně. A on je má z ničeho nic vyhladit z povrchu jejich planety? Ne!
Rozhodl se, i- když věděl, že riskuje vlastní život.
Pergalci byli potomky Arkonidanů, jak dokládaly prastaré rukopisy, uložené v chrámu. Přišli jako kolonisté, aby na neobydlené planetě zbudovali civilizaci. Brzy však bylo spojení s mateřským světem přerušeno. Pergalci si uchovali jen matné vzpomínky na civilizaci, ze které vzešli. Mnohé z jejích výdobytků byly zcela zapomenuty a v podstatě se o ni nikdo nezajímal. Na Pergalu II měli všechno, co potřebovali k životu, a byli spokojeni.
Povědomí o kosmických letech zabránilo panice. Dívali se na blížící se návštěvníky z vesmíru s přátelským zájmem. Přiletěli a zase odletí - to byl postoj převážné většiny Pergalců, kteří loď viděli. Jen někteří byli znepokojeni, ale ani ti to na sobě nedávali znát. Že by je cizinci mohli chtít zničit, to nenapadlo nikoho. Už mnoho století neznali válku ani vraždy. Násilná smrt pro ně byla nepředstavitelná.
Loď přistála u města a Gogol vystoupil v doprovodu tří důstojníků a vědce, který byl zároveň vládním zmocněncem. Všichni byli ozbrojeni. Brzy potkali skupinku pěti domorodců. V tu chvíli Gogol zažil největší překvapení svého života. Domorodci je minuli a vůbec si jich nevšímali! Nešli se ani podívat k lodi, ačkoliv bylo vyloučeno, aby nějakou v životě viděli. Potom potkali dalšího, který si je

pozorněji prohlédl, přátelsky jim pokynul a šel na pole.
Gogol najednou pocítil strach z neznámého, pocit, který za svou dlouhou službu nezažil. I když se kontaktům s jinými civilizacemi vyhýbali, zažil už, že domorodci před nimi v .hrůze prchali, nebo se jim klaněli jako bohům; nikdy však nezažil laskavou lhostejnost.
„To je lest. Zbraně mají ukryté a nečekaně nás přepadnou," vyhrkl vědec. Gogol neodpověděl.
Na cestě k městu nebyla žádná vozidla, jen další skupinky chodců. Zdálo se, že někteří míří k lodi jako k vítané atrakci na výletě. Míjeli je bez pozdravu. Gogolova nejistota vzrůstala. Jeho bohaté zkušenosti mu nebyly nic platné, takovou situaci nezažil Kdyby se pokusili o odpor, dal by povel ke zničení jejich civilizace. Takto se však k tomu nemohl přimět.
Vstoupili do města. Ulice byly lemovány několikapatrovými domy. Rudé slunce se už chýlilo k obzoru a lidé se procházeli,
jako kdyby se nic zvláštního nedělo. U chodníků bylo zaparkováno několik vozidel, ale provoz skoro žádný. Občas na sobě cítili zvědavé pohledy, ale nikdo se nezastavoval, nepokoušel se s nimi navázat kontakt.
„Někdo tu už musel být před námi, jinak to není možné," zašeptal jeden z důstojníků. „Ale proč tu civilizaci potom nelikvidoval? Nechápu to."
„Psychotranslátor!" rozkázal Gogol. „Snad se nám podaří rozluštit jejich myšlenky. Myslet přece musí, i když s námi nekomunikují."
Translátor byl malý přístroj, který zachycoval impulzy z mozků inteligentních bytostí a převáděl je do srozumitelných zvuků. Umožňoval tak kontakt se všemi myslícími bytostmi. Gogol se otočil, aby přístroj převzal, a nedopatřením šlápl na nohu chodci, který ho míjel. Ve vlasti by došlo k ostré výměně názorů. Také Pergalec promluvil, a Gogol ke svému úžasu uslyšel z translátoru toto: „Odpusťte, Ctihodnosti, že se vám má špinavá noha postavila do cesty! Prosím vás tisíckrát o odpuštění a postačí-li vám jako zadostiučinění, že budu dva měsíce obdělávat vaše pole, učiním to velice rád."
„To snad není možné," zamumlal velitel. „Copak nevnímají, že jsme cizinci, že jsme jiní?"
„Mám to vyzkoušet? Sázím se, že je vyvedu z míry," prohlásil vědec a vyhlédl si oběť. Gogol mu nebránil. Pokud by se prokázalo, že se Pergalci nedají vyprovokovat, snadněji by prosadil a obhájil opatření

tří. Konečné rozhodnutí náleželo důstojnickému sboru.
„Zkuste to, ale pochybuji, že budou reagovat tak, jak předpokládáte a jak si přejete," řekl suše.
Také vědec věděl, o co veliteli jde. Už dlouho pozoroval, že Gogol váhá s vyhlazovacími akcemi, a pokud je to jen trochu možné, vyhne se jim. Nechápal ho.
Vědec přistoupil ke dvěma Pergalcům, kteří si prohlíželi výlohu a vůbec si jich nevšímali. Zeptal se přes translátor: „Víte, kdo jsme?" Přístroj to přeložil a Pergalci se otočili. Jeden promluvil: „Ne, a ani to nechceme vědět. Jděte tam, odkud jste přišli. My vás nechceme." Gatas udeřil domorodce do tváře. Gogol tomu nemohl zabránit. Ostatně tušil, že k něčemu podobnému dojde. Důležitá byla reakce. Pergalec se lehce uklonil, zamumlal omluvu a odcházel v doprovodu svého společníka. Vědec se díval za nimi. Nikdo z kolemjdoucích si nevšímal ani jeho, ani odcházejících Pergalců.
„Neměli jsme přistávat, byla to chyba," obrátil se vědec na Gogola. Bylo jasné, že má vztek.
„Nemyslím. Tento druh je natolik mírumilovný, že je bez rozhodnutí Rady nemůžeme zničit. Zákon přece znáte. Přímo zakazuje čištění planet, které obývají druhy neschopné agrese. Nuže, právě takový druh jsme objevili, ne?"
„Co dokazuje, že nejsou schopni agresivního jednání? Jejich jednání možná vyplývá z toho, že jsou zaskočeni naším přistáním. Ale nikdo nebude snášet urážky a ponižování, aniž by se bránil. Podle zákona je dostatečným důvodem k vyhlazení skutečnost, že se vzepře byť jediný obyvatel. Musíme hledat dál, najít oficiálního představitele jejich vlády," rozčiloval se vědec.
Toho dne však veškeré vědcovy provokace nepřinesly výsledek, který očekával. Dokonce ani když dva důstojníci srazili na rušné ulici nějakou ženu, si jich nikdo ani nevšiml. Žena vstala, omluvila se, oprášila šaty a odešla. Bylo to neuvěřitelné, ale bylo to tak.
„Přesvědčil jste se? Stačí vám to?" zeptal se Gogol, když se vrátili do lodi.
Vědec se jen stěží ovládl, ale dokázal to.
„Jedno ale nechápu," řekl přesto. „Proč se snažíte oprašovat dávno zapomenuté paragrafy o ochraně některých druhů? Už dávno se vyhýbáme kontaktům s obyvateli objevených planet. Teď vidíte, co z toho může vzejít."
„No a co z toho vzešlo? V tomto systému jsme objevili tři planety,

vhodné pro červouny. Není to dost? Pergalci nemají kosmické lodě a nemohou tedy červouny rušit. Máme je snad zničit, jen abychom měli jednu planetu navíc?"
„Vhodných planet není nikdy dost..."
„My musíme dodržovat zákon. Vím, že se v posledních staletích často obcházel, ale nikdo ho nezrušil. Tentokrát ho ale dodržíme. Nebo snad máte něco proti tomu?"
„Samozřejmě, že mám! Pokud chcete Pergalce ušetřit, musíte přesvědčit mě a celý důstojnický sbor, že Pergalce nic nepřiměje k násilnému chování vůči nám. Zítra zničíme část jejich města, vyrabujeme obchody a zabijeme každého, kdo se nám připlete do cesty. Pokud se proti nám nepostaví ani potom, připojím se k vašemu názoru."
Ostatní důstojníci souhlasně přikyvovali a Gogol musel ustoupit. Rozhodovala většina důstojnického sboru.

^ A ^

Gogol sice velel oddílu, ale vědec ho doprovázel a také sám do něj vybral deset zvlášť brutálních Bluesanů. Všichni byli po zuby ozbrojení.
Ráno bylo na ulicích méně lidí, ale větší provoz. Vozidla se opatrně vyhýbala skupince Gatesaranů, která bezostyšně kráčela prostředkem ulice. Stejně jako včera si jich nikdo nevšímal,
„Začněte, rozhodnutí je na vás," řekl Gogol.
„Je to celkem jedno, ale ta budova se zahradou za zdí a se dvěma muži v uniformách u brány vypadá jako úřad. Třeba je to jejich policie. Začneme tam," rozhodl vědec.
Bluesané utvořili rojnici. Několik chodců se zastavilo a pozorovalo je. Důstojník jim pohrozil zbraní, ale oni zůstali stát, jen
jeden jim přátelsky pokynul. Důstojník vystřelil a dva domorodci padli k zemi. Byli mrtví. Ostatní se v klidu rozešli,
„Jsou šílení!" zařval vztekle vědec. „Vůbec nereagují! Kupředu, na ten palác! Srovnáme ho se zemí! Však my už je vyveden z klidu!"
Deset paprskometů namířených na základy domů dokázalo v několika sekundách stavbu zničit. Budova se zřítila a pohřbila v troskách skoro všechny, kteří byli uvnitř. Těch pár, kteří jakýmsi zázrakem unikli, Gatesarané okamžitě zastřelili. Gogol nestřílel, díval se na ulici.
„Teď uvidíme, jestli se budou pořád chovat tak přátelsky," řekl dychtivě vědec.

Ulicí přijížděl osobní vůz. Zastavil těsně u obou Gatesaranů. Vystoupili z něj dva Pergalci v jakýchsi uniformách, bohatě zdobených zlatými prýmky. Přistoupili ke Gogolovi a vědci se stále stejným přátelským výrazem. Gogol zapnul translátor.
„Je nám líto, že vám budova prefektury stála v cestě," prohlásil jeden z uniformovaných. „Stačilo říci a my bychom ji zbourali. Velice rádi bychom vám ušetřili námahu. Omluvte nás, prosím."
Gogol na ně zíral jako na zjevení. Také vědec byl zaskočen, ale vzpamatoval se dřív. „Zničili jsme ji záměrně," prohlásil bojovně.
„Ach tak, pro zábavu! Potom promiňte, že jsme vyrušovali," řekl Pergalec, jako kdyby se jednalo o milý žertík. O obětech nepadlo ani slovo a oba odcházeli.
Gogol popadl jednoho za paži. „Počkejte! To se nás nechcete zeptat, proč jsme to udělali? Proč jsme vůbec tady? Proč zabíjíme vaše lidi? Proč se nebráníte?"
„Co je to, bránit se?" zeptal se domorodec a ani se nepokusil uvolnit paži z Gogolova sevření. •
Gogol ho pustil, o krok ustoupil a pokynul vědci. Byl zvědav, jak si v této situaci poradí on. To už se ostatní členové komanda vrátili od zničeného domu a teď stáli v kruhu kolem nich.
„To vás opravdu nic nevyvede z klidu? Tak dělejte něco! Vrhněte se na nás, vyžeňte nás!" ječel vědec a cloumal Pergalcem, kterého uchopil pod krkem. Gogol s uspokojením zaznamenal, že jeho hlas zní takřka zoufale. Reakce domorodců byla vskutku naprosto nepochopitelná, avšak na sto procení odpovídala zákonu o ochraně cizího druhu.
Vědec se tím ale nechtěl spokojit. Odstrčil Pergalce a s křivým úsměvem řekl: „Zpustošíme celé město. To už zapomenou na dobré vychování a pak už nám nikdo nebude..."
„Nesmysl!" přerušil ho Gogol. „Dal jsem vám svolení ke zničení veřejné budovy a zabití několika obyvatel. To stačí. Nařizuji provést opatření číslo čtyři."
„Číslo čtyři?" Vědec neskrýval svůj úžas. „To ale znamená ponechat planetu netknutou, nevyužít ji!'*
„Právě tak! Tři použitelné planety v soustavě stačí!"
„Důstojnický sbor vaše rozhodnutí schválí," řekl důstojník.
„Ještě nemáte vyhráno, veliteli," zasyčel vědec. „Podám Radě na Verth V zvláštní zprávu."
„To předpokládám," odpověděl suše Gogol. Na zpáteční cestě zůstal

trochu vzadu a pozorně si prohlížel domy, hotely a výlohy. Přemýšlel, jak může existovat civilizace bez násilí. Co děr lají, když se mínění rozcházejí tak radikálně, že nelze dospět ke kompromisu? Co by dělali, kdyby jim teď oznámili, že je vyhubí, aby sem mohli nasadit nějaké monstrum? Zapnul translátor a zastavil nejbližšího domorodce.
„Promiňte že ruším," oslovil ho zdvořile. „Jsme z jiného světa a rád bych se vás na něco zeptal. Mohu?"
„Ptejte se," zněla odpověď. Zněla klidně a neosobně.
„Provokovali jsme vaše spoluobčany a dokonce jsme jich několik zabili. Zničili jsme prefekturu. Proč na to nereagujete? To tak milujete mír, že se raději necháte zabít, než abyste ho porušili?"
„Kvůli urážce mír nikdy neporušíme. A smrt? Není snad smrt krásnější než život? Každý touží po smrti. Každý závidí těm, které jste zabili. My všichni jim závidíme."
„Smrt je cílem vašeho snažení?" přeptal se Gogol, který nevěřil svým uším a začal pochybovat, že translátor funguje správně. „Proč tedy vůbec žijete?"
„Jak může ocenit smrt, kdo předtím nežil?"
„Co zbraně, války? Bojujte, když tak milujete smrt!"
„Vše je předurčeno, cizince, a je zbytečné se tomu protivit. Pokud mě teď zabiješ, co proti tomu mohu dělat?"
„Proč tedy nepácháte sebevraždy?" chtěl vědět Gogol.
„Cožpak nevíte, že bych se tím připravil o plody mé smrti? Jen sebevrah skutečně umře."
Tak je to tedy! myslel si Gogol. Nemá to co dělat s jejich sociální strukturou, ale s jejich náboženstvím, s jejich vztahem k životu, či spíše ke smrti.
„Jste spokojeni se svým životem? Proč se vývoj vaší techniky zastavil? Proč neusilujete o vymanění z pout vlastní planety? Nepodivujete se naší lodi, tomu, že jsme sem přišli?"
„Věděli jsme, že jednoho dne přijdete, proto nás to nevyděsilo. Zase odejdete, protože zde nenaleznete nic, co byste považovali za cenné. Možná, že několik z nás ještě zabijete, ale z toho strach nemáme, to už víte."
„Přišli jsme," začal pomalu Gogol a pečlivě vážil slova, „abychom vyhubili celou vaši civilizaci. Nikdo nemá na planetě zůstat, protože potřebujeme mrtvou planetu."
Pergalec přátelsky přikývl. „Tak tedy smrt pro nás všechny.

Omluvíte mě? Měl bych informovat přátele. Budou mít radost, aspoň většina z nich. I když jsou i tací, kteří se s tímto světem nechtějí rozloučit, to je pravda."
Domorodec odspěchal pryč a Gogol se za ním zamyšleně díval. Snažil se tento svět zachránit před zkázou, kdežto oni s ní byli srozuměni. Bylo to nepřirozené, ale to je jejich věc. Jejich civilizace bude zachována. Mají nezvratné důkazy, že Pergalci nikomu nezkřiví ani vlas na hlavě a jsou tudíž chráněni. Byl spokojen a pospíchal na loď.
Tam už ho očekával celý důstojnický sbor a také nemilé překvapení.
„Rozhodli jsme, že druhou planetu této soustavy vyhradíme pro červouny. Váš návrh byl zamítnut. K vyhlazování přistoupíme co nejdřív," oznámil mu vědec jménem sboru.
Gogol zůstal nehnutě stát před řídicím pultem. Věděl, že proti většině důstojníků nemůže nic dělat. V této věci. neměl velitel lodi žádné mimořádné pravomoci.
„Stane se tak navzdory mému protestu," řekl mdle.
„Můžete později podat stížnost Radě vědců."
„Znovu se odvolávám na články zákona, které..."
„Už dávno se nepoužívají, Gogole. Nechápu, proč vlastně chcete zachránit ty zženštilé bytosti? Jaký smysl má jejich život, když se ani nedokáží bránit? Ostatně už je rozhodnuto. Provedete akci sám, nebo mi přenecháte velení? V tom případě se však budete zodpovídat z neplnění funkčních povinností..."
Gogol měl pocit, že mu krk stahuje oprátka. Nelitoval toho co udělal, ale věděl, že bude podezřelý a bude se obtížně hájit. O to obtížněji, že měl pověst nelítostného velitele vyhlazovací lodi. Právě jemu nebudou chtít prominout, že se poddal soucitu vůči nějakým divochům.
„Nuže?" naléhal vědec, který už chtěl začít.
„Budu celé akci velet," rozhodl se Gogol, který neviděl jiné východisko. „Začneme za hodinu."
Důstojníci se rozešli na svá stanoviště. Za hodinu už bude loď ve stratosféře a připravena k akci. Odtud snadno zničí celou tu ubohou civilizaci.
Gogol stál u dosud otevřených dveří do centrály a odtud pozoroval skupinky domorodců, pracujících na polích kolem města. Bavili se při tom a smáli. Kdosi mu přátelsky zamával. A do té selanky vpadl ostrý zvuk poplachové sirény.

Gogol proběhl chodbou do rádiové kabiny. Hyperpřijímač zaznamenával rytmické impulzy. Nedávaly žádný smysl, ale jejich původ byl dobře znám. Byly to hypermechanické mozkové impulzy dospělého červouna, který tak vysílal volání o pomoc na svou mateřskou planetu Tombstone. Byla to náhoda, že signály vůbec byly zachyceny.
„Červoun? Kde?" vyhrkl velitel.
„Zaměřujeme ho, pane."
Gogol okamžitě postřehl svou šanci. Tísňové volání červouna mělo absolutní přednost, vzhledem k jeho mimořádné důležitosti pro civilizaci Bluesanů. Vyčištění Pergalu muselo počkat. Bylo nutné jít tomu netvorovi na pomoc a zničit jeho nepřátele. Jací nepřátelé však mohli ohrožovat tohoto takřka nezranitelného tvora?
„Mám směr, pane," řekl důstojník od přístroje. „Vzdálenost brzy vypočteme."
Gogol šel k hvězdné mapě. Ve vzdálenosti padesáti světelných let v určeném směru se nacházela hvězdokupa. Je to snad tam? Výpočet to skutečně v několika minutách potvrdil. Bližší určení místa bude možné provést až během letu.
Gogol se spěšně vrátil na velitelské stanoviště. Vědec a několik důstojníků tam už čekalo.
„Nouzové volání nějakého červouna," oznámil vítězoslavně.
„Odstartujeme okamžitě."
„A co tato planeta? Zapomněl jste?" zeptal se výhružně vědec.
Pokud si však myslel, že velitele zastraší, šeredně se mýlil. Byl to už spíš soukromý zápas mezi nimi, boj o prestiž, a teď měl trumfy v ruce Gogol.
„Jistě že ne! Radím vám však, abyste vy nezapomínal na náš hlavní úkol. Červounovo tísňové volání má přednost,! Dávám rozkaz k okamžitému startu. Můžete si stěžovat, pokud chcete riskovat, že se dostanete před soud." •
„Nemám v úmyslu podávat protest, ale žádám, aby byla tato planeta zaregistrována jako vhodná k osazení červouny," pokoušel se vědec zmírnit svou prohru.
„To už přenechte mně, znám své povinnosti," odsekl Gogol a vědec se mlčky vzdálil. Gogol dal povel ke startu. Rudé slunce zmizelo, když loď přešla do hyperprostoru, ale Gogol věděl, že nikdy nezapomene na usměvavé, přátelské tváře Pergalců.
Major Garryklii přežil jen díky šťastné náhodě. Nacházel se blízko

jednoho z východů, když došlo k prvnímu výbuchu, kterým byl z lodi vymrštěn. Když se vzpamatoval; viděl posádku prchat. Také propadl panice a hnal se za svými lidmi. Za ním se ozývaly další výbuchy. Cervoun soustavně proměňoval Explorer v hromadu šrotu. Zbytky posádky uvízly na Triu. Vše se odehrálo tak rychle, že nikdo nestačil ani vyslat tísňové volání. Plukovník Tuchmann sice věděl, kde jsou, ale neměl důvod předpokládat nějaké obtíže, pokud od nich nedostával zprávy. Stále platil zákaz spojení.
Major přemýšlel, proč na ně Červoun dostal takový vztek, že začal ničit loď. Vůbec ho nenapadlo, že došlo k tragickému nedorozumění a červoun si je ztotožnil s Triosany. Zjistit důvod bylo nesmírně důležité, protože žádná ze zbraní Pozemšťanů nedokázala červouna zabít, kdežto on snadno zabíjel Pozemšťany svými energetickými výrony, které tavily ocel na vzdálenost. několika metrů, nebo prostě tím, že na člověka skočil a rozdrtil ho svou váhou.
Garryklii už šplhal k jeskyním, když si všiml, že se několik prchajících před ním zastavilo a dívalo se zpět. Také se otočil a spatřil červouna vylézat z trosek. Nějaký muž se mu postavil, ale byl zabít. Máj oř na tu vzdálenost nemohl rozeznat, že to byl plukovník Hiesse.
Začal šplhat dál, aby ho netvor nedostihl. Doufal, že v jeskyních najde ostatní, kteří se zachránili. Museli se pokusit dorozumět s Triosany. Červoun se stal jejich společným nepřítelem. Věděl však, že ani to není východisko. Jednoho dne se tu vylíhnou kovobylky, před nimiž není záchrany.
Na Bluesany si vůbec nevzpomněl.
Zachránilo se asi třicet mužů. Major byl rád, že»mezi nimi je několik důstojníků a zkušených vědců. Doufal, že mu pomohou domluvit se s Triosany. Vytvořil výzvědnou skupinu, která se měla pokusit navázat kontakt. Její velení svěřil seržantu Wilkinsovi, nejlepšímu znalci zbraní na lodi, a zařadil do ní i poručíka Krause, vynikajícího sémantika. Odvelel k ní ještě dalších pět mužů. Ostatní měli zůstat v labyrintu.
Wilkinsova skupina vyrazila bez prodlení směrem k základně Triosanů. „Smůla, že zajatci zahynuli! Teď by nám mohli pomoci. Máte představu, jak se s Triosany domluvíte bez translátoru?" obrátil se Wilkins na Krause.
Poručík pokrčil rameny. „Nemám tušení. Při výslechu jsem pochopil, že musí být potomky Arkonidanů, či spíše Akonanů. Prvky

arkonštiny v jejich jazyce jsou nesporné. Na tomto základě se s nimi možná jakžtakž domluvím."
„Pro začátek by stačilo, kdyby pochopili, že nemáme nepřátelské úmysly," zamumlal seržant. „Je možná chyba, že u sebe máme zbraně. Může to vyvolat nedorozumění."
„Nemám v úmyslu se jen tak nechat zabít," ostře namítl Krause. „Když se nedomluvíme, budu aspoň bojovat."
Stále postupovali velmi nepřehlednou krajinou. Četné skály bránily ve výhledu, zároveň jim ovšem poskytovaly ochranu. Seržant se náhle zastavil. Zahlédl nějaký kovový záblesk ve vzdálenosti asi jednoho kilometru před nimi.
„Tam vpředu něco je," řekl mimoděk tiše, ačkoliv byli ještě daleko. „Mohla by to být jejich základna. Nesmíme je z ničeho nic překvapit, musíme jim dát předem nějaké znamení, jinak začnou okamžitě střílet, sotva se objevíme."
„Má někdo bílý kapesník?" zeptal se poručík.
„Ale jak by mohli vědět, že je to u nás znamení parlamentářů?" namítl seržant.
„O to nejde, seržante! Prostě uvidí, že oznamujeme svůj příchod, a pochopí, že chceme vyjednávat."
„Doufejme," zabručel Wilkins. „Mám modrý, ale na barvě v tomhle případě nezáleží, no ne?"
„To sotva," připustil sémantik.
Seržant vylezl na nejvyšší z okolních skal a postavil se. Z této výšky měl dobrý přehled. Jasně viděl pozice Triosami Před nimi byla skutečně jejich základna. Vzápětí však také uviděl, jak se hlavně děl otáčejí směrem k němu. Paprskometem je mohl snadno zničit, ale potlačil toto pokušení a začal rychle mávat modrým kapesníkem. Hlavně ;už mířily přímo na něj. Kdyby se rozhodli vystřelit, už ho nic nemohlo zachránit. Nikdy v životě nebyl tak blízko smrti. Žaludek se mu sevřel, ale vytrvale mával. Musí pochopit, že chceme vyjednávat, a na parlamentáře přece nikdo nestřílí, sna-, žil se uklidnit. Děla nestřílela.
Potom postřehl jakýsi pohyb a za okamžik proti obloze jasně rozeznal postavu nějakého humanoida. Triosan!
V ruce držel pusku, ale zvedl ji nad hlavu, velkým obloukem ji odhodil a potom pokynul rukou. Wilkins pochopil. Vytáhl paprskomet, také ho zvedl a odhodil. Triosan zmizel.
„Mám dojem, že porozuměli, poručíku," zavolal seržant na Krause.

„Pojďte nahoru. Musíme odhodit své zbraně tak, aby to viděli. Zřejmě mají panickou hrůzu z paprskometů. Když půjdeme beze zbraní, nic se nám nestane, doufám."
„Zatracené riziko!" zavrčel Krause. „Tady se beze zbraně cítím jako nahý. Ponechám si aspoň pistoli."
„Ani to bych vám neradil, ale snad nás nebudou prohledávat," neochotně na to přistoupil seržant.
Za chvíli už byli všichni nahoře na skále. Byli si jisti, že je pozorně sledují, i když nikoho neviděli. Jeden po druhém zvedali své paprskomety a házeli je ze skály dolů. Potom zůstali stát a čekali.
Na základně se začalo něco dít. Hlavně děl se začaly zvedat, mířily teď do vzduchu. Potom se na kamenitém svahu objevilo několik postav. Asi tucet Triosanů vytvořilo rojnici a postupovalo směrem k Pozemšťanům.
„Asi opravdu chtějí vyjednávat, -nejspíš však proto, že nevědí, že červoun zničil naši loď," zamumlal Krause.
Wilkins mlčel. Nespouštěl z očí blížící se Triosany. Byli ozbrojeni. Bezděčně sáhl do kapsy, kde měl ukryt malý jehlicovitý paprskomet, který si také ponechal. Dotyk kovu ho trochu uklidnil. Byl rád, že nakonec dal na Krause. Začali sestupovat Triosanům vstříc.
Setkali se asi čtyři sta metrů od skály. Triosané je obklíčili a pomalu uzavírali kruh. Starobylé pušky měli stále připravené ke střelbě. Wilkins věděl, že by svým paprskometem i přesto stačil zabít většinu z nich, než by ho dostali. Možná, že by dokonce zabil všechny. Ale základna byla příliš blízko a ani potom by neměli šanci.
Triosané se zastavili. Jen jeden z nich postoupil ještě o několik kroků a zůstal stát deset metrů od Pozemšťanů. Od ostatních se ničím nelišil. Wilkinsovi ale bylo okamžitě jasné, že je to potomek Arkonidanů či dokonce Akonanů. Po celé Galaxii byly rozesety jejich kolonie, které však dávno ztratily spojení s mateřskou civilizací a vyvíjely se samostatně.
„Rozumíte nám?" zeptal se Krause zamračeného Triosana, který rozhodně nevypadal, že zapomněl na šest zničených lodí,.
„Přicházíme v míru."
Odpovědi poručík nerozuměl, i když pochytil dvě nebo tři slova. I to však bylo slibné. Když budou mluvit pomalu a na obou stranách bude snaha, bude patrně možné se domluvit. Triosan zatím naznačil, aby je následovali. Na to stačily posunky. Pozemšťané uposlechli.
Základna měla nepravidelný půdorys a v jejím středu se leskla dosti

plochá kovová kopule. Do všech stran mířily baterie, zřejmě spojené podzemními chodbami. Z mělkých zákopů vylézali další Triosané a zvědavě šli blíž, všichni však s puškami připravenými ke střelbě v rukou. Přesto Wilkinsovi připadali spíše sympatičtí a v duchu se divil, proč se s nimi nepokusili vyjednávat už dříve. Ta válka určitě vznikla z nějakého opomenutí - ostatně jako většina válek.
V kopuli se otevřely dveře a vyšel z ní vysoký muž v uniformě. Nebyl ozbrojen a podle výložek se dalo soudit, že je vysokým důstojníkem. Zastavil se před Pozemšťany a něco řekl. Krause se snažil z jednotlivých známých slov a z gest, kterými svá slova doprovázel, pochopit co říká. Přesto si nebyl jist, že mu porozuměl správně. Rozhodně však chtěl vědět, co očekávají.
Krause se mu pokusil arkonštinou, doprovázenou bohatou gestikulací, vysvětlit, že chtějí ukončit válku. Důstojník zřejmě pochopil, protože se zatvářil o poznání přátelštěji. Pokynul jim, aby ho následovali, a zavedl je do kopule. Triosané, kteří je dovedli, zůstali venku.
I když kopule působila z vnějšku ploše, uvnitř byla prostorná. Zřejmě byla celá konstrukce zapuštěná do země. Vše se tu lesklo novotou. Musela být zbudována před několika týdny, nanejvýš měsíci. Kopule měla chránit podzemní základnu, ale energetické dělo by ji snadno zničilo. Proti takovým zbraním nejenže neposkytovala ochranu, nýbrž představovala nebezpečí. Všichni Triosané v podzemí by nutně uhořeli. '
Šli dlouhou chodbou kolem zavřených dveří, až dospěli do menší síně, kde už je čekali další důstojníci. Okamžitě jim nabídli židle a chovali se velmi zdvořile.
V průběhu tohoto prvního jednání mezi Triosany a Pozemšťany se obě strany shodly na tom, že nepřátelství bylo možné zabránit, kdyby se navzájem chovali vstřícněji a méně podezíravě. Triosané skutečně dorazili na čtvrtou planetu nedávno a základnu sotva dobudovali. Nestavěli ji však kvůli cizincům,'ale kvůli nepřátelům doma. Politické poměry na mateřské planetě je nutily k podezíravosti. Dva bloky tam soupeřily o moc. Severský Felghan a jižní Artrot. Oba bloky se snažily využít čtvrté planety jako vojenské základny pro útok na protivníka. Proto tu byla tato základna vybudována, ale když se nečekaně objevili Pozemšťané, nepřátelské bloky se sjednotily proti novému nepříteli.
Wilkinsovi to velice připomínalo dějiny samotných Pozemšťanů.

Bylo až nepochopitelné, jak podobně se vyvíjely osudy civilizací, vzdálených deset tisíc světelných let. Pozemské bloky by se také nejspíš zničily navzájem, kdyby první vesmírná výprava nenarazila na Arkonidany. Právě tato „třetí síla" zabránila atomové válce. Nyní Pozemšťané sehráli úlohu této „třetí síly."
Krause měl těžší úlohu, když měl vysvětlit nebezpečí, které hrozilo ze strany červouna a následně kovobylek. Zde žádné analogie nepřicházely v úvahu a neusnadňovaly pochopení. Doufal, že přinejmenším pochopili, že Pozemšťané nemají možnost planetu opustit a že jim i Triosanům hrozí nevyhnutelná zkáza, pokud na planetě zůstanou.
Odpověď ukázala, že tomu tak není. „Na této planetě jsou obrovské zásoby surovin, které potřebujeme. Nemůžeme se jí vzdát, patří nám," prohlásil velitel Triosanů.
„Nyní planeta patří červounovi a jeho potomkům. Potom bude zase volná." -
„My ale ty suroviny potřebujeme hned. To monstrum zničíme," zněla odpověď.
„Ani naše energetické zbraně nedokáží to monstrum zabít," namítl s povzdechem Krause. „Je nezranitelné. Když jsme viděli, že tu zůstáváte, pokusili jsme se ho přemístit jinam. Z nějakého důvodu nám místo toho zničil loď. Věřte mi, že všichni musíme planetu co nejdříve opustit. My jsme teď odkázáni na vás. To nemůžete přivolat nějaké lodi pro evakuaci?"
„Se stavbou vesmírných lodí jsme začali nedávno. Je jich málo a šest jste jich zničili."
Poručík začínal tušit, že zbývá jediná možnost záchrany: pokusit se navzdory zákazu navázat spojení s EX-318. Hyperkom byl zničen, ale Krause doufal, že se to podaří pomocí propojení několika minikomů. „Možná,.že bychom dokázali přivolat naši loď, kdybyste nám poskytli k dispozici vaše zdroje energie," řekl.
Velitel Triosanů se začal radit se svými důstojníky, mluvili však tak rychle, že Krause nic nepochytil.
„Souhlasíme," řekl konečně Triosan. „Pomůžeme vám."
„Můžeme použít našeho zařízení, abychom informovali naše přátele o vašem rozhodnutí?" zeptal se poručík a dostal povolení. Spojení bylo navázáno okamžitě.
„Spojení hyperkomem?" zeptal se Garryklii. „Když ho Bluesané zachytí, jsme v kaši. Platí přísný zákaz."

„Jinou možnost ale nemáme," naléhal poručík. „Potřebuji ještě aspoň čtyři minikomy. Jeden máme tady."
Čtyři další se našly a major je sám donesl na základnu. Energetické zdroje základny byly zcela postačující a minikomy zapojenými do série se podařilo vyslat žádost o pomoc. Pro příjem však byl přístroj příliš slabý, takže nevěděli, zda se zpráva dostala k adresátovi.
Velitel Triosanů nabídl majorovi pohostinství pro všechny jeho lidi á Garryklii je vděčně přijal, protože v jeskyních v sousedství červouna rozhodně nebylo bezpečno.
Konečně se také Triosanům podařilo navázat spojení s mateřskou zemí. Zastaralé rádiové přístroje k tomu potřebovaly dost dlouhý čas. Mezitím se zbytek posádky Exploreru dostavil na základnu a bez vyzvání složil zbraně. Nedůvěra mezi Pozemšťany a Triosany rychle mizela. Dokonce byla vytvořena společná průzkumná skupina, která měla zjistit, kde se nachází červoun. Ostatním přidělili místo k odpočinku v dosud prázdném skladišti.
„Myslíte, že Tuchmann naši zprávu dostal?" zeptal se Wilkins.
„Poslední zpráva z Kostany byla vyslána stejným způsobem a my jsme ji dokázali dešifrovat," řekl Krause a pokrčil rameny. „To je vše, co se k tomu dá říci."
„Bude vědět, že se něco stalo, a ví kde jsme; to by mělo stačit," mínil Wilkins.
Nikdo však netušil, že Tuchmann dostal zprávu pozdě. Že se události mezitím už daly do pohybu.
Rozzuřený červoun cítil, jak mu ubývají síly, a usoudil, že jediná možnost jak ochránit vajíčka před zničením proradnými Pozemšťany, je povolat „bohy". Nezaleží proto do jeskyně, ale zůstal před ní a začal vysílat své SOS o deset hodin dříve, než se Krausemu podařilo vyslat svou zprávu.
Rozhodl se také, že bohům prozradí, že jeho lid naletěl Pozemšťanům na krásná slova a sliby a uzavřel s nimi smlouvu, kterou tak věrolomně porušili.
Drobné opomenutí plukovníka Hiesse začínalo přinášet strašlivé plody. Ohrožen byl už nejen zbytek posádky jeho zničené lodi, ohrožena byla celá obrovská říše, kterou Perry Rhodan budoval. Gogolovým lidem se nepodařilo přesně zaměřit soustavu, z níž červoun vysílal své signály. Bylo nutno prohledat sedm slunečních soustav.
„Co budeme dělat, veliteli?" zeptal se vědec.

„Předpisy znáte," odpověděl ledově Gogol
„Přesto se vás ptám, a vy víte proč."
„Když na tom trváte...," řekl Gogol. „Najdeme červouna, zjistíme jaké nebezpečí mu hrozí a pomůžeme mu. Nejspíše byl vysazen na obydlenou planetu a obává se o osud vajíček po své smrti. Zachránit je, je naší povinností."
Víc neřekl, ačkoliv věděl, že vědce nejvíc zajímá, co hodlá podniknout s druhou planetou. Vědec byl vládním špehem a neformálně měl větší moc než velitel. Byla to běžná situace na lodích Bluesanů, se kterou bylo třeba už dávno skoncovat, ale nikdo se k tomu neodhodlal. Gogol věděl, že mu vědec způsobí ještě spoustu nepříjemností
Byl rád, že je vyrušili. „Zachytili jsme nové červounovy hyperimpulzy a zaměřili ho přesněji. Je v soustavě žlutého slunce přímo před námi," hlásil spojař.
„Teď už snad budete vědět, co dělat," řekl jízlivě vědec a odešel. Gogol dobře věděl, na co naráží. Bude muset zničit každou inteligenci, která ohrožuje červounovo poslání, ať je jaká je. V tomto případě nebude mít žádný prostor k manévrování. Za dvě hodiny budou u cíle .a bude muset jednat bez váhání. Svým způsobem ho to uspokojovalo.
Červoun vyhledal vhodnou sluj a začal pokládat poslední vajíčka, když uslyšel jakýsi šramot. Musel pokládání vajíček přerušit, což bylo velmi bolestivé a ještě vystupňovalo jeho vztek -pokud to vůbec bylo možné. Copak s tím nikdy nepřestanou? Nestačilo, že jim zničil loď, bude je muset zničit všechny do jednoho? -Bude to muset udělat. Bohové budou spokojeni a Pozemšťanům se pomstí. Šramot se přibližoval. Působil jej biolog Anders, jediný, kdo
z celé biologické sekce přežil. Při panickém útěku se dostal do jiné jeskyně než ostatní a teď zoufale hledal východ z tohoto podzemního labyrintu. Naštěstí měl s sebou příruční svítilnu, paprskomet a dávku živinového koncentrátu, kterou museli mít kosmičtí průzkumníci stále u sebe pro případ nouze. Zajišťovala výživu na týden.
Měl tedy Čas, ale uvědomoval si, že v jeskyních může .kdykoliv narazit na červouna. Chtěl pryč a chtěl se také spojit s ostatními. Ztratil však orientaci a právě postupoval hlouběji do nitra hory. Úzká klikatá chodba, kterou šel, náhle končila nějakou propastí. Posvítil do hlubiny a světlo se odrazilo od vodní hladiny. Voda byla na této suché planetě vzácností. V dávce měl vodní tablety, byla to však

nechutná náhražka, dobrá jen k udržení života.
Začal opatrně sestupovat do propasti. Skutečná voda byla natolik lákavá, že nelitoval námahy. Dostal se k vodě skoro úplně vyčerpaný, ale průzračná tekutina ho vzpružila. Živinová tableta mu vrátila síly, ale roztřásl se zimou. Při namáhavém sestupu si neuvědomil, jaká je tu zima. Pochopil, že když zůstane sedět, úplně tu prochladne.
Znovu se napil a začal zlézat strmou skalní stěnu. Pořádně se přitom zapotil, a když se ocitl zpátky v chodbě, ze které sestoupil, měl opět žízeň. Usmál se - nebyl to však veselý úsměv. Ale i ten mu zmrzl na rtech.
Z chodby se ozval charakteristický zvuk. Červoun! Musel ho slyšet a teď se plazil, aby ho zabil. Anders věděl, že červouni jsou v podstatě mírumilovní a při své nezranitelnosti v mnoha ohledech bezmocní. Rádi přijali pomoc Pozemšťanů, ale potom tento červoun z nějakého důvodu propadl amoku. Důvod tohoto vražedného Šílenství Anders nechápal, stejně jako všichni ostatní.
Anders se probral ze svého strnuti a rozběhl se červounovi vstříc. Jinou cestu neměl, ale pamatoval si, že do chodby ústí několik odboček. Brzy opravdu doběhl k nějakému otvoru ve stěně chodby. Nejdříve se musel plazit nějakou úzkou štolou, ale po chvíli se prostor před ním opět zvětšil. Otevřela se před ním jakási jeskyně. Anders se zvedl a vkročil do ní. Potom uviděl červouna. Otočil se a pokusil se o útěk. Červoun otevřel tlamu a energetický výron ukončil Andersův život. Ale také červoun byl vyčerpán. Síly mu stačily už jen na to, aby se vyplazil z labyrintu a venku čekal na přistání bohů, nebo na smrt.
Krauseho probudil nějaký pronikavý zvuk a dusot nohou. Poplach! Také ostatní už byli na nohou a všichni vyrazili k velitelskému stanovišti. Krause se ujal úlohy tlumočníka.
„Na planetě přistála cizí loď, ale té vaší se vůbec nepodobá," oznámil jim velitel základny. „Vypadá jako meteorit. Její povrch se podivně třpytí."
„Molkex! Bluesané!" vykřikl zděšeně Wilkins.
„Bluesané? Kdo jsou ti Bluesané?"
„Nelítostná, vše" ničící civilizace," řekl Krause a pokusil se. Triosanňm vyložit vše, co o Bluesanech věděl.
Velitel zbledl a nejistě se zeptal: „Máme se s nimi pokusit jednat? Co radíte? Třeba se nějak dohodneme."

„Vyloučeno! Bluesané nás všechny zničí, pokud nás objeví; Kde ta loď přistála?"
„U jeskyní."
„Pak je to jasné," zašeptal Krause. „Červoun vyslal hyperimpulzy, kterými je přivolal. A řekne jim o nás. Jsme ztraceni. Dokonce i naše zbraně jsou proti molkexu neúčinné, o atomových bombách nemluvě. Ty jim loď ani nepoškrábou."
Velitel přesto vydal rozkaz vyhlásit poplach na všech opěrných bodech na planetě. Zřejmě přece jen považoval zprávy Pozemšťanů za poněkud přehnané.
Bojovat však nemělo smysl. Jedině kdyby je Tuchmann vzal na palubu své lodi, byli by v bezpečí. Bluesané nemohli prorazit energetický štít, stejně jako Pozemšťané nemohli zničit molkexové pancéřování.
Gogol si prohlížel planetu pod sebou. Bylo zřejmé, že je neobydlená, nikde nebylo ani stopy po nějaké civilizaci. Obrovský, vysoce zamořený kráter, považoval za doklad již zničené civilizace. Při svých cestách už vícekrát zaznamenal takové děsivé stopy někdejšího života. Červounovy signály zachycovali stále, byly však už velmi slabé. Monstrum bylo zřejmě vyčerpané. Stačily však k určení jeho polohy.
Gogol dal rozkaz k přistání, ale vědec opět protestoval: „Nevíme, zda je planeta skutečně neobydlená, a o ostatních planetách soustavy nevíme takřka nic!"
„Mou první povinností je chránit červouna. Je to v zákoně, kterým se tak rád oháníte. Až mu poskytneme pomoc, uvidíme,. co bude třeba podniknout dál."
Vědec mlčky přikývl a loď přistála. Červouna nemuseli hledat, plazil se k lodi. Gogol s několika muži vystoupil a -navázal s ním spojení pomocí symbolového transformeru. Byl velice podobný analogickému přístroji Pozemšťanů, ale měl menší rozlišovací schopnost. Zdaleka nezachycoval všechny mozkové impulzy a často docházelo k informačním šumům. Bluesané to ovšem přičítali nízké inteligenci červounů a jejich jednání považovali za takřka výlučně pudové.
„Dobře že jste tady! Pozemšťané mě zradili," pokoušel se jim sdělit Červoun. Gogol mu však nerozuměl. Samozřejmě nevěděl o smlouvě mezi Pozemšťany a červouny, ale ani nepředpokládal, že by něco takového bylo možné.

„Přemístíme tě na druhou stranu planety, tam budeš mít klid," oznámil červounovi a ten byl spokojen. V tuto chvíli potřeboval ze všeho nejvíce právě klid, aby znovu nabral sil.
Loď Bluesanů nečekaně odstartovala a zmizela z dohledu pozorovatelů. Za půl hodiny se však .stejně nečekaně objevila znovu. Tentokrát letěla nízko nad povrchem, poměrně pomalu, jako kdyby po něčem pátrala. Palbu zahájila bez varování.
Z beztvaré lodě vyrazilo ohnivé energetické klubko a radiostanice na kopci, zajišťující spojení s mateřskou planetou, zmizela. Zůstal po ní jen kráter, hlubší než po Kostaně. Loď Gatesaranů pokračovala v letu. Hledala opěrné body Triosanů, ale ty byly důkladně zamaskovány a žádné antény je neprozrazovaly.
Vědec se vrátil na velitelské stanoviště. „Nasaďte reaktivní bombu, Gogole," navrhl.
Velitel už na to myslel, ale váhal. „Tím však zničíme molekulární strukturu na značné části povrchu planety, a tím zmenšíme zásoby potravy pro kovobylky a následně i množství vyprodukovaného molkexu. Uvažuji, zda to má smysl..."
„Zásadně tím ale zmenšíme riziko, veliteli. Musíme si být jisti, že jsme zničili všechny humanoidy. Víme, že byli na této části planety, ale najít je jednotlivě je skoro nemožné a zabralo by to spoustu času. Bombaje východisko."
Reaktivní bomba připomínala arkonské bomby Arkonidanů, měla však omezenější působnost. Nezničila celou planetu, ale jen její část. Gogol se rozhodí. Zvolil sílu a výšku výbuchu tak, aby byla zničena asi čtvrtina planety. Základna Triosanů ležela ve středu tohoto pekla.
Uplynulo devět hodin z desetihodinového předstihu, který Bluesané měli před Tuchmannem, i když o tom žádná ze stran nevěděla. Na planetě zbyl jediný živý tvor, červoun.
„A nyní zpět k rudému slunci, tam jsme něco nedodělali," řekl vytrvalý vědec.
Gogol věděl, co by měl udělat: přikývnout, vrátit se a udělat totéž, co zde s humanoidy. Vědec by sice bezpochyby stejně podal hlášení o jeho podivném chování, ale téměř jistě by se jím nikdo vážně nezabýval a jeho kariéra by zdárně pokračovala. Udělat to ale nedokázal.
„Na rudé slunce je dost času," odpověděl ostře. „Copak nechápete, jak důležitá je zpráva, kterou jsme od červouna dostali? Musíme se

co nejrychleji vrátit na Verth a informovat Radu. Červouni nás zradili a spojili se s Pozemšťany. Nejspíš bude nutné změnit naše zákony a instrukce, nemyslíte?"
„Snad," řekl neurčitě vědec, ale neodvážil se dál odporovat. Loď se začala pomalu zvedat a pak náhle, jako kouzlem, zmizela. Tragédie, která vznikla z nedorozumění, vzájemného podezírání a strachu, byla dohrána. Jediná živá bytost, která zůstala na mrtvé planetě, červoun, kladl svá poslední vajíčka. Povinnost vůči svému druhu splnil. Vyplazil se ven z jeskyně, aby v klidu dokonal.
Vtom zachytil impulzy atomového motoru. Loď Pozemšťanů? To už mu bylo jedno. Jeho druh mu jednou -bude vděčný, že přetrhal svazky s Pozemšťany a vrátil je do područí „bohů". Ztratil vědomí, a už jej nikdy neměl nabýt.
Plukovník Tuchmann marně pátral po mužích z posádek Kostany a Exploreru 5207. Na planetě už nezůstal nikdo živý...

Clark Darlton VÁLKA ČTYŘ VELMOCÍ
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM
Edice Perry Rhodan, sv. 171
Z.německébo originálu Kampf der vier Máchte,
vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG
v Rastattu roku 1986, přeložil Jan Rada.
Vydal jako svou tisící pětistou Šedesátou druhou publikaci
IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 1998.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Výtvarný redaktor Jan Příbík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhříněves.
Vydání první. Tematická skupina 13/34.